

## **Capitolul 1 – Iona se opune**

În partea de nord a împărăției lui Israel, nu departe de Marea Mediterană, se întinde ținutul seminției lui Zabulon. În partea de sud a ținutului Zabulon, la o depărtare de trei sau patru mile de Nazaret, se afla cetatea Gat-Hefer. Cu aproximativ 850 de ani înainte ca Domnul Isus să crească în Nazaret (Luca 4,16), în Gat-Hefer trăia un om cu numele Iona. Biblia nu ne spune dacă el s-a născut în Gat-Hefer. Ea spune despre el numai: «... care era din Gat-Hefer» (2 Împărați 14,25).

Nu aflăm când a trăit el exact, dar Ieroboam, fiul lui Ioas, împăratul lui Israel, a împlinit profeția plină de har a lui Iona, prin aceea că el a luat înapoi hotarele lui Israel, de la intrarea Hamatului până la mare (2 Împărați 14,25).

Profetul Elisei a murit în timpul domniei lui Ioas, tatăl lui Ieroboam (2 Împărați 13,14). Este deci posibil ca Iona să fi fost contemporan cu Elisei și să se fi cunoscut. Dar mult mai probabil este că Iona a trăit în același timp cu prorocul Osea.

Duhul lui Dumnezeu ne spune deci, că Iona venea din Gat-Hefer. Aceasta nu este lipsit de importanță. Ne amintim, că această cetate era situată în Zabulon. Dacă mergem în Deuteronom 33,18 la binecuvântarea rostită de Moise, omul lui Dumnezeu, vedem că el spune: «Bucură-te, Zabulon, în ieșirea ta, și tu, Isahar, în corturile tale!» Misiunea deosebită a lui Zabulon era evidentă, să iese afară. Prorocul, pe care Domnul Dumnezeu L-a ridicat din mijlocul lui (Deuteronom 18,15), Domnul și Învățătorul nostru, care a fost crescut în Nazaret în țara lui Zabulon, corespundea realmente acestor însușiri și acestei misiuni a lui Zabulon, aceea de a ieși. El S-a coborât din gloria Sa în această lume a mizeriei. Drumul Lui a fost totdeauna un drum care conducea în afară – până în ultima zi îngrozitoare de pe Golgota, unde citim: «Ducându-Și crucea, a ajuns (textual: a ieșit) la locul numit „al Căpățâni”» (Ioan 19,17).

Dacă Iona ar fi înțeles misiunea și privilegiul, pe care i le-a dat Dumnezeu, prin faptul că aparținea seminției lui Zabulon, atunci ar fi corespuns a ceea ce spune binecuvântarea; ar fi ieșit cu bucurie. Cu regret Iona a devenit cunoscut însă prin refuzul lui și nu prin aceea că ar fi ieșit plin de bucurie.

Este adevărat, că Isahar, care a fost chemat împreună cu Zabulon să se bucure, locuia mai mult în corturile sale, decât să iese. Nu fiecare savurează privilegiul ca Iona de a ieși și a merge la țări păgâne cu un mesaj din partea Domnului. Dar cu regret, nici aceia care se bucură de acest privilegiu, nu se bucură toți de această misiune.

După aceste reflecții preliminare vrem acum cu ajutorul lui Dumnezeu să ne ocupăm mai îndeaproape cu cartea Iona.

Nici un creștin adevărat să nu se îndoiască de adevărul absolut al acestei cărți mici. Domnul Isus Însuși o confirmă: «Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul peștelui celui mare, tot așa Fiul Omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului. Bărbații din Ninive se vor scula alături de generația aceasta în ziua judecății și o vor condamna, pentru că ei s-au pocăit la vestirea lui Iona; și iată că aici este Unul mai mare decât Iona.» (Matei 12,40.41). În aceste versete Domnul, cu autoritatea Sa, accentuează cele două adevăruri dominante ale acestei cărți. S-ar putea ușor dovedi cu fapte sigure, că în această carte sunt relatate exclusiv lucruri care cu certitudine sunt posibile. Dar creștinul adevărat nu solicită aceste dovezi din afară, dacă el are Cuvântul Domnului și Învățătorului său, pe care el se poate baza.

Cu toate acestea ne permitem să cităm aliniatele remarcabile din cartea lui Gook „Can a Young Man Trust?”.

„Sunt cel puțin două relatări în deplină concordanță cu toate detaliile despre evenimentul următor, și toate au fost verificate minuțios de M. de Parville, editorul cotidianului renumit „Journal des Debats”. Numele lui de Parvin și renumele lui de specialist în științele naturii sunt un argument pentru aceia care pun la îndoială istoria lui Iona din punctul de vedere al științei. Relatarea detaliată sună astfel:

În februarie trecut, vaporul de pescuit balene „Steaua răsăritului” se afla în apropierea insulelor Malwine în căutarea de balene, dar care erau foarte rare. Într-o dimineață, cel care căuta cu privirea a observat în obiectiv o balenă la o depărtare de aproximativ trei mile. Două bărci au fost echipate cu oameni. Curând una din bărci a fost așa de aproape de animal că unuia din harponieri i-a reușit să lovească balena cu o suliță. S-a dovedit că animalul era neobișnuit de mare. Din cauza rănirii scotea gemete foarte mari. S-a îndepărtat cu o viteză foarte mare, trăgând barca după sine. Ea a înotat aproximativ cinci mile înainte, apoi s-a întors și a venit aproximativ în același loc unde a fost rănită cu harponul.

Barca a doua era deja în poziție de atac. Când animalul s-a ridicat aproape de suprafața apei, harponierul de pe barca a doua a aruncat harponul și a nimerit animalul. În mod evident durerea a făcut balena să turbeze de durere, căci ea se zbătea îngrozitor, barca și echipajul ajungând în mare pericol. În cele din urmă animalul s-a îndepărtat și a tras după sine cele două bărci. După aproximativ trei mile s-a scufundat, fără să se știe unde era. Odgonul harpoanelor s-au destins și harponierii au început să tragă încet odgoanele și să le înfășoare. Când acestea s-au încordat, balena a apărut la suprafață și lovea îngrozitor cu coada în jurul ei. Bărcile au încercat să se îndepărteze din raza de acțiune a animalului, care în mod evident se afla în lupta cu moartea. O barcă a reușit. Cealaltă însă a avut mai puțin noroc. Balena a lovit-o și a răsturnat-o. Oamenii au căzut în apă, și înainte ca echipajul celeilalte bărci să-i poată salva, unul s-a înecat, și James Bartley a dispărut. Când balena s-a liniștit din cauza epuizării, s-a căutat în apă după James Bartley, dar nu a fost de găsit. S-a presupus că a fost lovit de coada balenei și apoi s-a afundat pe fundul mării. Cei rămași în viață s-au întors înapoi la vapor.

Balena era moartă. După câteva ore corpul imens plutea lângă vapor și bărbații s-au grăbit să taie carnea animalului cu uneltele lor și să depoziteze grăsimea.

În dimineața următoare au continuat. Curând au ajuns la stomac, care trebuia tras pe punte. Pe când lucrătorii erau ocupați cu curățirea lui și să-l lege cu o frânghie, au descoperit spre groaza lor că în stomac era ceva ghemuit, care dădea semne convulsive de viață. Punga imensă a fost trasă pe punte și despăcată. S-a găsit în ea marinarul dispărut aflat în stare ghemuită și inconștient. A fost scos pe punte și a fost tratat cu o baie de apă de mare, care l-a trezit curând din starea de inconștiență. Dar duhul lui era total dezorientat. A fost dus în cabina căpitanului și acolo a rămas două săptămâni un nebun urlând. Căpitanul și ofițerii de pe vapor l-au îngrijit cu multă dăruire și în cele din urmă el a devenit stăpân pe simțurile lui.

După trei săptămâni s-a refăcut complet din șoc și și-a reluat activitatea. Însă în timpul scurt petrecut în stomacul balenei, când pielea bărbatului a fost expusă acțiunii sucurilor gastrice, aceasta s-a schimbat în mod vizibil. Fața și mâinile lui erau așa de palide, că arătau albe ca la un mort. Toată pielea s-a cutat și omul arăta ca și cum ar fi șezut în apă care fierbe. Bartley a garantat, că el ar fi trăit probabil în carcasa de carne până ar fi înfometat, căci el și-a pierdut conștiința nu din lipsă de aer, ci din cauza fricii. Potrivit relatărilor sale, își amintea de

sentimentul când era aruncat de botul balenei în aer, ca apoi să cadă iarăși în apă. Apoi a urmat un zgomot înspăimântător, de prăbușire, pe care l-a presupus că este provocat de lovitura puternică a apei de către coada balenei. După aceea a fost înconjurat de un întuneric îngrozitor și a simțit cum aluneca ca printr-un coridor alunecos, care părea că se mișcă și îl ducea mai departe. Acest sentiment a fost numai un moment. După aceea a observat că are mai mult loc. A pipăit în jurul lui și mâinile lui au ajuns în contact cu o substanță moale, mocirloasă, care de fiecare dată când o atingea i se părea că se retrage.

În cele din urmă a presimțit că fost înghițit de balenă și groaza de această situație l-a copleșit. Putea să respire ușor, dar căldura era îngrozitoare. Ea nu era pârjolitoare sau sufocantă, ci ea îi părea mai mult că îi deschidea porii pielii și îi sorbea puterea de viață. El a devenit foarte slăbit și i s-a făcut rău. Știa că nu este nici o speranță să scape din această închisoare ciudată. A încercat să întâmpine moartea cu bărbăție, dar liniștea înfiorătoare, întunericul îngrozitor, conștienta înfiorătoare despre împrejurările în care se afla și căldura groaznică l-au biruit în cele din urmă, și a căzut în leșin. Lucrul următor de care și-a adus aminte a fost, că s-a regăsit în cabina căpitanului.

Bartley nu este un bărbat fricos, dar el spune, că au trecut multe săptămâni, înainte ca să doarmă o noapte când să nu fie neliniștit de visurile chinuitoare despre balene mânioase și de groaza unei închisori teribile. Pielea pe fața lui Bartley și pe mâinile lui nu și-a mai recăpătat niciodată culoarea naturală. Ea este galbenă și cu riduri și arată ca un pergament vechi.

Sănătatea acestui om, dimpotrivă, pare să nu fi fost influențată de acest eveniment. El este în cea mai bună dispoziție și în mod foarte evident se bucură de toate binecuvântările vieții de care are parte. Căpitanii, care fac prinderea balenelor, spun că nu-și pot aminti de un caz asemănător cu acesta. Ei relatează, că deseori se întâmplă ca oameni să fie înghițiți de balene, care din cauza durerilor provocate de harpoane devin furioase și atacă vapoarele. Dar ei niciodată nu au cunoscut un om care să fi trăit aceleași evenimente ca Bartley și spoi să revină viu la lumina zilei.”

Această întâmplare, așa cum s-a spus, a fost confirmată de unul dintre cei mai conștiincioși și mai scrupuloși specialiști în științele naturii din Europa, M. de Parville. El consideră că relatările căpitanului și echipajului vaporului de prins balene este demn de încredere. La aceasta el remarcă: „Sunt relatate multe cazuri în care balenele în furia lor în lupta cu moartea au înghițit oameni. Dar acesta este primul caz modern în care prada revine sănătoasă la lumina zilei. După această ilustrare ajung să cred, că Iona a ieșit realmente viu din balenă, așa cum relatează Biblia.”

Să revenim la primul verset al capitolului! **«Și cuvântul Domnului a venit la Iona, fiul lui Amitai, spunând:»** Este remarcabil că Iona în cartea mică, pe care o avem înaintea noastră, niciodată nu este numit profet. Duhul Sfânt folosește pe scriitorul celei de-a doua cărți a împăraților, ca să dea lui Iona acest titlu. Noi trebuie probabil să facem o pauză scurtă și să ne întrebăm ce înțeles are cuvântul „profet” în Sfânta Scriptură. De cele mai multe ori se presupune că un profet este cineva care vestește ce va avea loc în viitor. Realmente foarte des este așa. Dar dacă citim cărțile profetice din Biblie, vom găsi că aceasta este numai o parte din ceea ce face Dumnezeu prin acești bărbați. O definiție, pe care Dumnezeu Însuși o dă în Cuvântul Său, o găsim dacă comparăm Exod 4,16 și 7,1. În primul loc din Scriptură Dumnezeu spune despre Aaron: «El va vorbi poporului pentru tine» sau «El să fie purtătorul tău de cuvânt pentru popor», și în celălalt loc: «fratele tău Aaron va fi prorocul tău.» Aceste două locuri luate împreună ne dau definiția cea mai clară a ceea ce este un proroc după

Cuvântul lui Dumnezeu: el este purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu față de popor. Foarte frecvent Dumnezeu vorbește despre judecată sau despre binecuvântări, care vor avea loc în viitor, și în acest caz prorocul vorbește realmente despre ceea ce va avea loc în viitor. Dar prima lui datorie constă în aceea, că el trebuie să fie purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu, și aceasta include foarte des muștrare sau îndemn. Să reținem permanent, că lucrul cel mai important pentru un proroc este, că el vorbește pentru Dumnezeu, nu pentru sine însuși sau de la sine! Cuvântul grecesc „prophetes” din care derivă cuvântul profet în limba noastră are exact acest înțeles.

Lexiconul grec de Liddell și Scott spune despre acest cuvânt: „În sensul strict al cuvântului el desemnează pe cineva care vorbește pentru un altul, în mod deosebit pe acela care vorbește pentru un dumnezeu și explică oamenilor voia acestuia. Acesta este un profet.”

Dacă Iona însuși a scris această carte mică, care îi poartă numele, atunci putem înțelege foarte bine (și stima), că titlul de „profet” lipsește în această carte. În același timp putem stima faptul că Dumnezeu ia totuși în seamă, ca un alt scriitor să pună înaintea numelui său acest titlu de onoare, pe care el însuși nu a vrut să-l ia. Și Domnul Isus onorează pe Iona cu acest titlu (Matei 12,39 și versetele următoare).

Numele Iona înseamnă „porumbel”. Porumbelul este un simbol al păcii, și cartea este realmente o ofertă de pace venită de la Domnul Însuși. Este nu numai, așa cum vom vedea, o ofertă de pace pentru locuitorii din Ninive, ci totodată și pentru alții. Numele „Amitai”, tatăl lui Iona, înseamnă „adevăr”. Prin aceasta în fond în aceste două nume ne întâmpină vestea minunată, pe care o găsim și în Ioan 1,17: «Harul și adevărul au venit prin Isus Hristos”. Adevărul este lumina care ne arată păcatele noastre. Harul poartă de grijă de mijloacele care sunt necesare ca să acopere păcatele noastre. Cât de clar vin la lumină aceste două laturi ale Ființei lui Dumnezeu în cartea pe care o studiem aici! Dumnezeu este un Dumnezeu al adevărului, și noi trebuie să aducem în lumina adevărului Său toate căile noastre. Dar unde putem găsi noi un exemplu mai luminos al harului lui Dumnezeu, care totdeauna este gata să scuze și să ierte? Când citim această carte mică trebuie să ne gândim că Iona este cu adevărat o imagine a Domnului Isus Hristos. Cât de clar arată aceasta cele două nume!

În contextul versetului întâi trebuie amintit, că pentru Iona nu era nici o îndoială cu privire la sursa poruncii pe care a primit-o: «Cuvântul Domnului a venit la Iona». Problema lui Iona nu consta în faptul că el nu avea o misiune suficient de clară, o autoritate de a acționa. Dacă vom studia cartea în continuare, vom vedea că problema lui Iona era de altă natură: nu era lipsa de claritate cu privire la autoritatea poruncii, ci lipsa de a fi gata de a asculta de autoritatea lui Dumnezeu. Nu ne asemănăm noi în această privință uneori foarte mult cu Iona? Știm foarte bine, căci cartea din mâinile noastre, Biblia, este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Isus Hristos a spus în acest Cuvânt: «Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați» (Matei 11,28)! Presupun că cei mai mulți din cititorii noștri au auzit această chemare și au primit-o ca pe o chemare personală, adresată lor, și au ascultat de ea. Pe de altă parte aceleași buze, care au făcut invitația «Veniți la Mine!», spun și: «Duceți-vă în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură!» (Marcu 16,15) Noi am ascultat de chemarea «Vino!». Am fost bucuroși să obținem liniștea pe care El ne-a promis-o. Când însă este vorba de solicitarea «Duceți-vă!», atunci foarte des ne asemănăm cu Iona, care nu s-a grăbit așa de mult să asculte. Este uluitor, câte dezvinovățiri ingenioase putem găsi, ca să ocolim ascultarea de această solicitare sau s-o refuzăm, sau s-o amânăm. Cei mai mulți dintre noi realmente nu au nici un motiv să critice în vreun fel pe Iona, deoarece el a încercat să ocolească porunca lui

Dumnezeu «Du-te!». Celor mai mulți le este clară originea divină a poruncii de a merge în toată lumea, tot așa de clar cum i-a fost lui Iona, când Cuvântul Domnului a venit la el. Știm foarte bine și ce autoritate stă înapoia poruncii. Adevărata problemă nu constă în faptul că există îndoială, dacă această misiune vine de la Dumnezeu sau dacă autoritatea Lui stă înapoia ei. Adevărata problemă este în voința noastră rea.

**«Și cuvântul Domnului a venit la Iona, fiul lui Amitai, spunând: „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei; căci răutatea ei s-a suit până la Mine!”»**  
«Scoală-te!» În acest loc sunt deja o mulțime de greutateți. Este necesară energie, ca să te scoli. Noi suntem foarte comozi! Este foarte greu să te debarasezi de greutatețile care pentru noi sunt casa, profesia și confortul, și să te scoli.

«Scoală-te! Du-te!» Iona nu trebuia numai să se scoale, ci el a avut exact aceeași poruncă pe care o avem și noi: «Du-te!» Un sutaș roman a venit odată la Domnul și a spus: «Căci și eu, care sunt sub autoritatea altuia, am sub mine ostași. Și zic unuia: „Du-te!” și se duce.» (Luca 7,8). Acest sutaș a înțeles foarte bine ce înseamnă autoritate. Când spunea: «Du-te!», atunci nu mai era nici o întrebare în privința aceasta; soldatul se ducea. Dar când Domnul a spus lui Iona: «Du-te!», atunci Iona a decis să nu se ducă. Soldatul nu se gândea nici măcar în vis să se plângă, că drumul este prea lung sau prea greu sau prea periculos sau că momentul nu ar fi potrivit. El nu a permis nicidecum să apară gândul, că el nu ar fi dorit să meargă sau că el ar fi foarte preocupat cu altă lucrare. Când sutașul a spus: «Du-te!», atunci el s-a dus.

Același cuvânt este folosit și de fiul risipitor din Luca 15: «Mă voi scula, mă voi duce la Tatăl meu.» S-ar putea ca el timp îndelungat să-și fi spus: „Trebuie să mă duc la tatăl meu”. Dar abia când în sfârșit s-a sculat a fost posibil ca el să întâlnească cândva pe tatăl său. Era necesară energia credinței ca să se scoale. Cei mai mulți din cititorii noștri știu din experiență ce înseamnă să se scoale și să se ducă la Tatăl lor. Pagubă este când noi nu știm din experiență ce înseamnă pentru noi să ne sculăm și să mergem la aceia care trăiesc în întuneric!

Cât de mulți sunt printre noi, cărora Domnul le-a spus: «Du-te!» - și noi am făcut ca Iona și am refuzat. S-ar putea ca noi să fi fost așa de preocupați cu ale noastre, că nu L-am auzit când a spus „Du-te!”, sau s-ar putea, că noi înțelegem așa de puțin ce autoritate ne vorbește, așa că decidem că nu este nici o necesitate să ascultăm și considerăm că avem voie să facem propria voie în locul acesteia. Facă Domnul ca noi să auzim glasul Său, care vorbește cu autoritate divină – o autoritate pe care nu trebuie s-o punem la îndoială și care ne spune: „Scoală-te și du-te! Scoală-te și du-te la Ninive”.

Domnul a poruncit lui Iona nu numai: «Scoală-te! Du-te!», ci El i-a dat indicație clară, unde să se ducă. El nu a spus: „Scoală-te și du-te unde dorești!”, ci El i-a arătat clar lui Iona locul unde trebuia să meargă. Domnul vrea să ne spună unde să mergem. S-ar putea ca El să dorească să ne trimită la cineva din familia noastră sau la vecinii noștri sau la oameni dintr-o altă națiune și cu o altă limbă la capătul celălalt al pământului. Să ne amintim de paște! Dacă mielul fript era mai mare decât avea nevoie familia, atunci izraeliții trebuiau să-l împartă cu vecinii lor, cu cel mai apropiat de casa sa (Exod 12,4). Ne-am luat noi timp să ne hrănim din Mielul fript – exact așa cum ne-am căutat scăparea înapoia sângelui Lui? Am observat noi, că Mielul fript este o masă de sărbătoare nepuizabilă, care este suficientă pentru mine și familia mea și pentru vecinul meu, cel mai apropiat de casa mea? Acesta este un loc unde se poate începe. Să împărțim cu toții Mielul fript cu vecinul nostru, cu cel care este cel mai aproape de casa noastră! Vom constata la timp, că – așa cum Domnul a arătat cărturarilor – aproapele meu poate fi unul dintr-o altă națiune sau unul care mulți ani a fost disprețuit și batjocorit și

părăsit. Să sperăm că eu și atunci voi merge și voi împărți cu el Mielul fript! Domnul ne poate trimite unde vrea El, ori foarte departe ori în apropiere. Deoarece El este Dumnezeu, Domnul, Domnul nostru, El are dreptul și autoritatea pentru a face aceasta.

Și ce este cu Ninive, cetatea cea mare? De trei ori citim cuvintele: «Ninive, cetatea cea mare» și o dată: «Și Ninive era o cetate foarte mare». Ninive este amintită pentru prima dată în Geneza 10,6-13: «Fiii lui Ham: ... Din Cuș s-a născut Nimrod ... El a domnit la început peste Babel ... Din țara aceasta a intrat în Asiria; a zidit Ninive ...; aceasta este cetatea cea mare.» Ea a fost întemeiată din urmașii unui om care a stat sub blestem și Dumnezeu Însuși a trebuit să spună despre el: «Răutatea ei s-a suit până la Mine!» (Iona 1,2).

Babilon era situat lângă Eufrat și era capitala imperiului cu același nume. Ninive dimpotrivă era situat lângă râul Tigru și era capitala Asiriei.

Știm o mulțime de lucruri despre Ninive, cu toate că în zilele noastre nu se mai vede nimic din cetate, în afară de câteva mitive de dărâmături. În anul 1840 Layard a trecut pe lângă marea movilă din Nimrod, în timp ce cobora de-a lungul râului Tigru. În 1845 a început să sape acolo. Layard a întocmit un raport despre aceste săpături cu fotografii foarte interesante, care ne oferă o imagine despre această cetate minunată a antichității.

Dacă citim istoria despre Iona și totodată ne gândim la mărimea și splendoarea pe care ne-o oferă resturile de piatră, atunci fără prea multă fantezie ne putem imagina pe profetul Iona cum stătea pe treptele acestui palat sau lângă un taur mare înaripat și ținea predica lui scurtă: «Încă patruzeci de zile și Ninive va fi răsturnată!»

Cât de remarcabilă este diferența dintre mesajul lui Iona și al nostru! Mesajul lui Iona era în totalitate un mesaj de judecată fără nici un cuvânt de har. Și totuși pe drept recunosc amândoi, predicatorul și ascultătorul, în acest mesaj o ofertă a harului. Căci ce altceva este atenționarea cu privire la judecată? Este bine pentru noi să ne gândim, că în orice mesaj de judecată se include o ofertă de har, care devine eficientă când cei vinovați pun pe inimă atenționarea și se căiesc.

Dar în ce constă mesajul nostru? În realitate și el conține anunțarea unei judecăți și a mâniei care va veni. Dar mesajul nostru nu se caracterizează prin judecată, ci prin har. Niciodată vreun mesager nu a avut un mesaj mai minunat ca acesta: «Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.» Mesajul judecății trezește în ascultători dorința stringentă de a găsi un drum, ca să scape de judecată și să nu piară. Și acest drum de scăpare este tema mesajului nostru. «Eu sunt calea», spune Domnul nostru. Noi avem de relatat despre o persoană vie, iubitoare, despre un Mântuitor, despre Domnul nostru Isus Hristos. O, prieten drag, în ce contrast stă mesajul nostru cu cel al lui Iona! Ce privilegiu deosebit avem noi!

Dacă privim rămășițele inspiratoare de admirație ale gloriei trecute a măreței cetăți Ninive, ne vom minuna mai puțin de faptul că Iona a dat înapoi și a fugit de o astfel de activitate: să mergi acolo singur și fără ajutor și să predici împotriva uneia din cele mai vechi, mai mari și mai impunătoare cetăți ale pământului, și apoi o astfel de predică: «Încă patruzeci de zile și Ninive va fi răsturnată!» Omeneste vorbind, cu siguranță Iona și-ar fi pierdut dreptul la viață, dacă acest mesaj ar fi ajuns la urechea împăratului. Se poate foarte bine simți împreună cu Iona, căci cine ar fi primit cu plăcere o astfel de misiune. În timpul nostru unii au dat înapoi de la misiuni mult mai simple decât aceea la care Iona a fost chemat. Nu trebuie nicidecum să ne mirăm, dacă Iona simțea că nu poate privi în față riscul de a-și pierde capul. Căci el

cunoștea foarte bine renumele cetății Ninive, povestirile despre mărimea ei și despre puterea împăratului ei.

Avem impresia că nu frica de propria lui siguranță era cea care l-a făcut pe Iona să se îndepărteze de misiunea clară dată lui de Dumnezeu. Dacă se citește cartea Iona, dimpotrivă ești impresionat de curajul lui Iona, și nu de lașitatea lui. În versetul 2 al capitolului patru auzim cum Iona spune (după ce Dumnezeu a cruțat Ninive): «Ah, Doamne, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur, fugând la Tarsis. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și că Te căiești de rău!» Iona știa foarte bine cât de îndurător este Dumnezeu. Cu greu s-ar putea găsi o descriere mai frumoasă a acestui har. A presupus Iona probabil că el va putea lua pentru sine bunătatea și harul lui Dumnezeu, atunci când a îndrăznit să fie neascultător? Nu este posibil ca și noi, care ne lăudăm cu cunoașterea dragostei și harului lui Dumnezeu, așa cum ele au fost revelate în Domnul nostru Isus Hristos, cu toate acestea uneori în cele din urmă folosim acest har și această dragoste ca să tratăm cu superficialitate poruncile Sale? Dumnezeu în harul Său să ne păzească de un asemenea păcat și să ne deschidă ochii, dacă am devenit vinovați în această privință!

Repulsia lui Iona față de ascultare pare să fi crescut din teama că Dumnezeu ar putea ceda la mânia Sa și va cruța Ninive. Era aceasta mândria inimii, care nu poate suporta să-și piardă prestigiul, sau era prejudecata amară a unui izraelit față de un popor păgân? Se temea Iona deja de viitor și vedea deja pe împăratul din Ninive care peste cincizeci de ani va invadea patria sa (2 Împărați 15,19)? Elisei a plâns, când Azael a povestit lucrurile îngrozitoare, pe care el le va face lui Israel, când va deveni împărat. Iona a putut privi în viitor cu o previziune asemănătoare și a văzut judecata îngrozitoare, pe care Asiria o va aduce asupra lui Israel, o judecată care durează până astăzi.

Probabil noi nu putem recunoaște toate motivele care au mișcat pe Iona și l-au făcut să riște să fie premeditat neascultător de Dumnezeu. Și cine dintre noi ar îndrăzni să spună că este deplin conștient de motivele lui însuși? Deseori noi avem mult mai puține motive decât Iona, când refuzăm sau neglijăm chemarea lui Dumnezeu de a ne scula și de a merge. Și dacă ne-am judeca sincer motivele noastre din punctul de vedere al lui Dumnezeu, atunci vom fi probabil foarte șocați.

**«Dar Iona s-a sculat să fugă la Tarsis, departe de fața Domnului.»** Ce nebunie! El, profetul Domnului, ar fi trebuit cel mai bine să știe ce-i de făcut. «Cine s-a îndărătnicit împotriva Lui și a avut pace?» (Iov 9,4). Iov știa că nu este nici pace și nici reușită dacă se încearcă să fi neascultător de Dumnezeu. Noi toți ar trebui să cunoaștem acest adevăr important, și totuși cât de încet învățăm acest adevăr!

Ce nebun era Iona! Cu siguranță deseori a citit și a cântat psalmul despre David în care se spune: «Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de fața Ta? Dacă mă voi sui în ceruri, Tu ești acolo; dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va conduce și dreapta Ta mă va ține. Dacă voi zice: „Cel puțin în tunică mă va acoperi și se va face noapte lumina din jurul meu!”, iată că nici chiar în tunică nu m-ar ascunde de Tine; ci noaptea ar străluci ca ziua și în tunică ca lumina.» (Psalm 139,7-12). Dar cu toate acestea Iona s-a sculat ca să fugă dinaintea Domnului la Tarsis. Unii au presupus că Tarsis se află în Spania. Dar articolele de export din Tarsis, și anume aurul, argintul, fildeș, maimuțe și păuni (2 Cronici 9,21), nu pot fi din Spania, așa cum constată într-un articol ziarul „The Bible League Quarterly” (octombrie-decembrie 1940).

Autorul lui dovedește destul de logic, că Tarsis era situat în partea de sud a Indiei. Printre altele citează o relatare a lui Herodot despre o călătorie pe mare spre Tarsis. În jurul anului 600 înainte de Hristos faraonul Necho al Egiptului a delegat fenicieni să navigheze cu corăbii prin Gibraltar în jurul Africii spre Tarsis și să se reîntoarcă pe același traseu înapoi. Toamna trebuiau să meargă pe uscat și acolo, indiferent de locul în care se aflau ocazional, să însămânțeze și să aștepte până vor putea recolta. În felul acesta își procurau proviziile. Potrivit relatării lui Herodot ei au avut nevoie de trei ani.

Așa a pornit Iona în cea mai lungă călătorie cunoscută în timpurile acelea, ca să încerce să fugă de Dumnezeu său. Vor trece mulți ani înainte ca el să poată veni înapoi. Iona a încercat realmente să se stabilească în cele mai îndepărtate margini ale mării.

**«S-a coborât la Iafu și a găsit acolo o corabie care mergea la Tarsis.»** Se merge mereu tot mai în jos, dacă vrem să părăsim pe Domnul. Acesta a fost primul său pas în jos în ceea ce privește aspectul exterior, dar în nici un caz nu era ultimul. Pasul exterior în jos este precedat totdeauna de un pas lăuntric sau spiritual în această direcție. A coborî este mai ușor și mai comod decât a urca. Aceasta este valabil atât pentru corp cât și pentru duh. De aceea să fim foarte atenți când drumul începe să coboare, când călătoria devine ușoară și nu mai sunt movile, pe care trebuie să urcăm! Putem fi destul de siguri că atunci am ajuns pe un drum greșit.

Este de asemenea remarcabil că Iona fără greutate și imediat a găsit o corabie spre Tarsis. Probabil s-a gândit: așa trebuie să fie; aceasta este cu siguranță un semn că voi reuși pe drumul meu. Trebuie să ne mirăm cât de ușor diavolul ne face drumul de coborâre. El este totdeauna pregătit să poarte grijă de tot ce ne trebuie, ca să ne îndepărteze de Domnul. Să nu ne imaginăm nici o clipă, că drumul de coborâre trebuie să fie corect, numai din cauză că el este așa de simplu! Această corabie, care tocmai trebuia să navigheze spre Tarsis, nicidecum nu era dovada că Dumnezeu a pregătit-o (capitolul 1,4; 1,17; 4,6; 4,7; 4,8); exact opusul era corect. Dar și noi trebuie să punem înaintea ochilor următoarele: lucrurile care într-o oarecare măsură ne ies ușor în cale și ne întăresc să facem propria voie, nicidecum nu vin de la Dumnezeu, ci foarte probabil diavolul le-a pregătit pentru noi.

**«A plătit prețul și a coborât în corabie, ca să meargă împreună cu ei la Tarsis, departe de fața Domnului.»** Desigur el a plătit prețul călătoriei! Pentru această distanță trebuie să fi fost deosebit de mare. Dacă stăm în slujba Domnului, putem fi siguri că El poartă grijă de prețul călătoriei. Dar dacă vrem să facem ce ne place sau stăm în slujba diavolului, atunci prețul călătoriei trebuie plătit de noi înșine. Cât de enorm este uneori acest preț! Sunt unii care au refuzat să răspundă la chemarea lui Dumnezeu și sau îndreptat pe drumul lor propriu. Și prețul călătoriei a fost pacea lor lăuntrică, liniștea inimii, pe care Domnul o poate da numai atunci când purtăm jugul Lui. Probabil prețul călătoriei a fost chiar pierderea, pierderea veșnică a copiilor lor. Un cămin comod aici pe pământ și un autoturism frumos, un cont mare la bancă, toate acestea nu pot fi o compensație pentru prețul călătoriei pe care trebuie să-l plătim. Ne costă mult mai mult, dacă nu ascultăm de Dumnezeu. Și cu toate că Iona a plătit prețul călătoriei lui până la Tarsis, totuși niciunde nu auzim că el ar fi primit ceva înapoi, deoarece el nu a ajuns la destinație. Diavolul ia, dar niciodată nu dă. Singura plată, pe care el o face, este moartea (Romani 6,23). Slujba lui este îngrozitoare, prețul călătoriei cerut de el este foarte mare, și plata lui este cea mai rea din câte există. Și cu toate acestea, oricât ar fi de neînțeleș, sunt mulți care îl urmează.



„Tu, Domnul nostru, Tu, al cărui jug este blând și sarcina ușoară, Tu, a cărui slujbă este cea mai bună și la care se găsește bucurie, pace și liniște; Tu, Cel care ne-ai primit, pe când eram ratați pe deplin, și care ai plătit toată datoria noastră și care acum porți de grijă pentru tot ce avem noi nevoie și a cărui plată (Ioan 4,36) este cea mai mare – cât de mică este ceata lucrătorilor Tăi! Ciudat, foarte ciudat! Chiar și aceia, pe care Tu i-ai salvat, preferă foarte des să-și slujească lor înșiși sau lumii acesteia. Prea des comoditatea, luxul și bogățiile lumii acesteia sunt mai atrăgătoare pentru ochii noștri decât crucea, pe care Tu o oferi aceluia care Te urmează. Ajută-ne, Tu, Doamne bun, să ne luăm zilnic crucea și să Te urmăm, să prezentăm trupurile noastre ca o jertfă vie, ceea ce este realmente singura noastră slujire înțeleaptă.”

«**A plătit prețul și a coborât în corabie.**» Aici avem al doilea pas al lui Iona în jos. Mai întâi s-a dus la Iafu, după aceea s-a coborât în corabie. Dar Iona va face și alți pași în jos, așa cum vom vedea.

«**A plătit prețul și a coborât în corabie, ca să meargă împreună cu ei la Tarsis, departe de fața Domnului.**» Să fugă dinaintea feței Domnului, acesta era scopul cu care el s-a coborât în corabie. O mărturisire îngrozitoare! Și cât de fără folos erau toate acestea! Deja versetul următor spune:

«**Dar Domnul a trimis un vânt tare pe mare și a fost o furtună puternică pe mare și corabia era amenințată să fie sfărâmată.**» În loc să aibă succes în acțiunea lui de a fugi dinaintea Domnului, coborând în corabie, corabia l-a dus acolo unde în mijlocul furtunii și valurilor, singur în adâncime, trebuia să întâlnească pe Domnul; unde el însuși se afla în prezența nemijlocită a Domnului, de care tocmai căuta să fugă.

Să observăm cuvintele următoare: «Dar Domnul a trimis un vânt tare pe mare» sau: „Dar Domnul a trimis un vânt tare din mare”! Vom vedea diferitele lucruri, pe care Dumnezeu le-a comandat din cauza lui Iona; peștele mare, planta minunată, un vierme și un vânt înăbușitor de la răsărit. Dimpotrivă nu se spune, că Dumnezeu a comandat vântul tare, despre care este vorba în versetul patru al capitolului întâi. Psalmul 135,7 ne spune, că Dumnezeu scoate vântul din cămărilor lui. Citim deci în loc de expresia „a comandat vântul”: «Domnul a trimis un vânt tare pe mare». Cu siguranță cuvântul „a trimis” sau „a aruncat” nu este folosit aici la întâmplare. Ce contrast trist și serios față de Iona reprezintă aici acest vânt tare! Amândoi au fost trimiși de același Domn. Vântul tare se duce, atunci și acolo unde este trimis și împlinește Cuvântul Domnului (Psalm 148,8). Omul dimpotrivă, cununa creației, alege intenționat voia proprie și refuză să meargă, când Domnul și Învățătorul lui îl trimite.

«**Corăbierii s-au înfricoșat, au strigat fiecare la dumnezeul lui și au aruncat în mare încărcătura din corabie, ca s-o facă mai ușoară.**» Din păcate acești corăbieri păgâni nu cunoșteau pe adevăratul Dumnezeu, care a făcut marea și uscatul și care cunoștea pe Iona. În necazul lor s-au îndreptat spre dumnezeii falși, păgâni. În Psalmul 107,23-32 găsim descrierea unei furtuni, pe care Domnul a comandat-o să vină peste mare. Rezultatul este: «Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul și El i-a scos din necazurile lor. A oprit furtuna, a adus liniștea și valurile s-au potolit.» Acești corăbieri nu cunoșteau pe Domnul și de aceea nu puteau să-L cheme. Scriptura întreabă într-un loc: «Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără cineva care să predice?» Acești bărbați nu au auzit nimic despre El. Și astfel nu puteau să creadă în Dumnezeul adevărat, și de aceea au strigat fiecare la dumnezeul lui, în loc să se adreseze Lui. Și deoarece astfel de dumnezei nu pot nici să salveze și nici să ajute, corăbierii

s-au folosit de mijloacele lor proprii pentru a se salva, aruncând încărcătura peste bord. Cu toate acestea, rugăciunile lor, cunoștința lor și efortul lor au fost toate fără folos. Ei aveau acum a face cu Domnul, cu adevăratul Dumnezeu, și ei trebuiau să afle ceva despre El și despre puterea Sa.

Unde era Iona în tot acest timp? A strigat el către Dumnezeuul său? Nu, departe de a face așa ceva! Noi citim: **«Dar Iona a coborât în partea cea mai de jos a corăbiei, s-a culcat și a adormit dus.»** Acesta era deja al treilea pas în jos pentru Iona: în jos la Iafu, în jos în corabie, în jos în cele mai de jos încăperi ale corăbiei. Din păcate Iona trebuia să coboare și mai jos. Dacă noi am ajuns deja pe un drum care duce în jos, atunci nu ne vom mai putea opri atunci când vrem și unde vrem (chiar dacă de cele mai multe ori ne imaginăm că am putea). Ce situație ciudată: să întâlnești corăbieri păgâni în acest pericol îngrozitor, care strigă la dumnezeii lor să-i salveze – în timp ce singurul om de pe bordul corăbiei, care cunoaște pe Dumnezeuul adevărat și viu, nu-și dă nici cea mai mică osteneală să strige către El, ci stă acolo culcat și doarme dus. Cât de foarte mult se aseamănă el cu noi! Cât de des poporul lui Dumnezeu doarme dus într-un timp în care necazul pare să înghită totul și în care oamenii sunt lipsiți de curaj din cauza fricii. Aceia, care sunt proprietate a Domnului sunt mulțumiți în astfel de timpuri, când ei pot trăi în continuare în cercul lor restrâns fără să se intereseze de grijile și nevoile din jurul lor și fără să se gândească la aceia care trăiesc alături de ei la stânga și la dreapta lor și nu cunosc pe Dumnezeuul adevărat și viu. Noi suntem bucuroși, dacă noi cu toate acestea putem dormi mai departe.

Remarcabil este și contrastul dintre Iona, care stătea culcat dus în partea cea mai de jos a corăbiei, în timp ce corabia era amenințată să se distrugă și Acela care era și Domn al lui Iona, și care dormea în partea dinapoi a corăbiei pe o pernă (compară cu Marcu 4). Unul era dezgustat să slujească Aceluia care l-a trimis, a obosit în urma încercărilor lui zadarnice de a fugi dinaintea Sa. Celălalt dimpotrivă, care era obosit în slujba Aceluia care l-a trimis, S-a folosit chiar în furtună de puținele momente pentru odihna meritată. Unul s-a dovedit a fi frivol și indiferent față de pericolul care îl amenința pe el însuși și pe cei care erau împreună cu el în corabie; Celălalt, în timp ce dormea, purta toate lucrurile cu Cuvântul puterii Sale (Evrei 1,3), și chiar numai prin prezența Sa a păzit de orice pericol pe aceia care erau împreună cu El la bord. După ce El a potolit furtuna, El putea să se îndrepte spre ei și să-i întrebe: «Pentru ce sunteți așa de fricoși? Cum de n-aveți credință?»

**«Căpitanul s-a apropiat de el și i-a zis: „Ce este cu tine, somnorosule? Scoală-te și cheamă pe Dumnezeuul tău! Poate că Dumnezeu va voi să se gândească la noi, și nu vom pieri!”»** Ce căpitan precaut! El știa foarte bine ce trebuia Iona să facă, și cu siguranță aceasta nu era să doarmă într-o astfel de situație. «Scoală-te și cheamă pe Dumnezeuul tău!» Acesta este un mesaj din lumea păgână, pe care noi toți ar trebui să-L auzim. Noi nu putem să ne sculăm toți și să mergem la păgâni. Dar noi toți ne putem scula și chema pe Dumnezeuul nostru. Despre aceasta era vorba! Iona nu putea acum să facă aceasta. Noi nu citim nici măcar o singură dată, chiar și atunci când căpitanul l-a rugat să se roage, că el ar fi încercat s-o facă. Cum putea Iona să cheme Numele Aceluia dinaintea feței căruia fugea? Noi toți știm foarte bine, că păcatul și rugăciunea nu se potrivesc împreună; la una din cele două trebuie să renunțăm. Cu regret Iona s-a decis pentru păcat, și de aceea nu putea să se roage. Așa cum am văzut deja, el nici măcar nu a încercat. Lui îi era pe deplin clar care era cauza furtunii și tot așa de bine știa în ce consta remediul. Acum nu era timp pentru o rugăciune, ci pentru o mărturisire. El trebuia să se plece sub pedeapsa dreaptă, pe care el a meritat-o pe deplin prin

păcatul lui împotriva Dumnezeului lui. Mărturisirea și rugăciunea puteau și trebuiau deci să urmeze una după alta.

Iona nu era încă așa de departe, ca el să fie gata să-și mărturisească păcatele. Noi toți cunoaștem aceasta. Noi toți am păcătuit, și noi toți am ajuns la momentul în care știam că trebuie să ne mărturisim păcatul față de aceia cărora le-am făcut nedreptate. Aici nu este vorba de o mărturisire publică față de aceia care nu au nimic a face cu păcatul respectiv. Dacă s-ar face așa, atunci mărturisirea ar fi o faptă cu merite. Deci nu o astfel de mărturisire era necesară din partea lui Iona. El trebuia numai să spună simplu și smerit, că el, și numai el, era cauza acestei furtuni, deoarece el a păcătuit împotriva Dumnezeului său. Dar Iona nu era încă așa de departe, să fie gata să facă această mărturisire. De aceea Dumnezeu a permis acestor corăbieri păgâni să-l constrângă pe Iona să facă ceea ce el de bună voie nu era gata să facă.

Să observăm și cuvintele căpitanului păgân: «Poate că Dumnezeu va voi să se gândească la noi, și nu vom pieri!» Consider aceste cuvinte a fi foarte frumoase. Într-adevăr căpitanul nu cunoștea pe Dumnezeu așa cum Îl cunoștea Iona; căci cine putea să parafrazeze însușirile lui Dumnezeu mai bine și mai minunat decât Iona, când a spus: «Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și că Te căiești de rău!»? Iona putea spune în adevăr, că el cunoștea pe Dumnezeu, în timp ce căpitanul nu știa nimic despre un Dumnezeu cu astfel de însușiri. Și cu toate acestea el a cutezat să spere:

«Scoală-te și cheamă pe Dumnezeul tău! **Poate** că Dumnezeu va voi să se gândească la noi, și **nu vom pieri!**» Mai târziu auzim, că ei nu s-au mai rugat iarăși fiecare la dumnezeul lui, ci la Domnul Însuși. Ei spun acolo: «O, Doamne, Te rugăm, să nu pierim din cauza vieții omului acestuia» (Iona 1,14). Și mult mai târziu citim cum împăratul din Ninive, și el un păgân, a îndemnat pe oamenii săi să renunțe la păcatele lor: «Cine știe dacă Dumnezeu nu se va întoarce și nu se va căi ... **ca să nu pierim!**» Probabil aceasta a fost numai o întoarcere foarte slabă spre Dumnezeu. Dorința lor cuprindea numai: «**ca să nu pierim**». Dar cât de îmbelșugat i-a întâmpinat Dumnezeu!

Noi nu putem citi aceste cuvinte repetate de trei ori «să nu pierim», fără să nu ne gândim la versetul biblic cel mai minunat: «Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El **să nu piară**, ci să aibă viața veșnică.» Cu adevărat Dumnezeu a găsit o cale, așa că cel mai nedemn dintre păcătoși nu trebuie să piară. Cum putem noi, care am gustat un astfel de har și o astfel de dragoste, să încetăm vreodată a-L lăuda? Cum putem să refuzăm sau să devenim delăsători în a spune această veste minunată aceluia care nu au auzit-o niciodată? Cum putem să-i lăsăm să meargă mai departe și să piară în păcatele lor?

«**Și au zis unul către altul: „Veniți să tragem la sorți, ca să știm din cauza cui a venit peste noi nenorocirea aceasta!” Au tras la soți, și sorțul a căzut pe Iona.**» Acum Iona nu mai avea nici o alegere. Desigur era Dumnezeu Însuși care a îndreptat acest sorț. Iona știa aceasta. El nu poate să-și mai ascundă păcatul. Dumnezeu Însuși l-a constrâns la această mărturisire, pe care el nu ar fi făcut-o de bună voie.

Este bine când Dumnezeu procedează în mod asemănător și cu noi – și cât de des are loc aceasta! «Cine își ascunde fărădelegile nu prosperă» (Proverbe 28,13). Dacă noi nu ne mărturisim de bună voie păcatele, este bine că Dumnezeu cu mijloacele Sale ne conduce la mărturisire; căci numai atunci El ne poate da binecuvântare. «Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmăte. Căci zi și noapte mâna Ta apăsa greu asupra mea; vlaga mea se schimbă în uscăciune ca de vară. Ți-am făcut cunoscut păcatul meu și nu mi-

am ascuns fărădelegea. Am zis: „Îmi voi mărturisi Domnului fărădelegile”. Și Tu ai iertat vina păcatului meu.» (Psalm 32,3-5).

Este remarcabil cât de multe întrebări pun corăbierii lui Iona, după ce sortul a căzut pe el. **«Spune-ne, te rugăm, din cauza cui a venit peste noi nenorocirea aceasta? Ce meserie ai și de unde vii? Care îți este țara și din ce popor ești?»** Aceste întrebări ar trebui să ne atingă și pe noi. Să privim la prima întrebare: «Spune-ne, te rugăm, din cauza cui a venit peste noi nenorocirea aceasta?» Prezența unui creștin, a unui sfânt al lui Dumnezeu (căci fiecare creștin adevărat este un sfânt) ar trebui să însemne binecuvântare pentru toți cei din jurul lui. El ar trebui să fie ca o lumină care luminează în întuneric, ca o lumânare mică care dă lumină celor din jurul ei. Dar Iona s-a comportat cu totul altfel. În loc să fie o binecuvântare pentru însoțitorii lui, el a adus cu sine blestem. El era cel care a stârnit această furtună, sau în orice caz Dumnezeu a trimis furtuna din cauza lui. Ce lucru serios este când Dumnezeu trebuie să dea oamenilor din jurul nostru osteneală și nenorocire, deoarece El se preocupă **cu noi** din cauza neascultării și păcatelor noastre! Biblia spune pe drept: «Căci niciunul dintre noi nu trăiește pentru sine» (Romani 14,7). Noi nu putem afirma: „Aceasta este treaba mea, și nu-l interesează pe nimeni.” Neascultarea lui Iona îi interesa foarte mult pe corăbieri: ei au ajuns într-o furtună îngrozitoare și ei au pierdut încărcătura, deoarece ei au trebuit s-o arunce peste bord, ca să salveze corabia – și toate acestea din cauza păcatului unui sfânt al lui Dumnezeu! Noi ar trebui să ne întrebăm foarte serios: „Sunt eu o binecuvântare sau un blestem pentru cercul în care mă mișc?” Căci aceasta este sigur: o influență într-o direcție sau alta exercită fiecare dintre noi. Într-adevăr, în cele din urmă Dumnezeu a dat naștere la binecuvântare din toate aceste păcate și nevoi: corăbierii au cunoscut pe Dumnezeu prin neascultarea profetului. Dar aceasta nu-l scuză. Răspunsul foarte trist la întrebarea corăbierilor, dacă Iona ar fi spus adevărul, ar fi trebuit să fie următorul: „Are loc numai și numai din cauza mea; este greșeala mea, și numai greșeala mea, că voi ați ajuns în acest pericol și ați suferit aceste pierderi.” Să ne păzească Dumnezeu ca prin păcatele noastre și neascultarea noastră să nu aducem suferință și pierdere asupra prietenilor și semenilor noștri.

Și întrebarea a doua este importantă. S-o privim cu seriozitate: «Ce meserie ai?» Despre cineva s-a spus cândva: „Da, el este un creștin, dar nu se comportă corespunzător.” Pentru mulți este valabil aceasta! Prima noastră misiune constă în aceea de a fi aici spre lauda Domnului nostru (Efeseni 1,14). La unii dintre noi lumea poate cu greu vedea aceasta.

«Și de unde vii?» Foarte des uităm că noi venim din „cetatea pierzării” și că lumea, din care suntem, a fost deja condamnată; că noi nu mai aparținem lumii și că cetățenia noastră este în ceruri. Prea des nimeni nu consideră, că noi suntem străini și călători (1 Petru 2,11), care se află pe drumul spre casa Tatălui.

Unde este patria ta? În China aceasta este o întrebare uzuală. Putem noi răspunde sincer: patria mea este în cer? Arată stilul nostru de viață aceasta? Dragă împreună cu mine creștin, tu și eu, noi nu suntem din lume, așa cum Domnul Isus Hristos nu era din lume (Ioan 17,16), căci cetățenia noastră este în ceruri (Filipeni 3,20).

Fie ca întrebarea aceasta a corăbierilor păgâni de pe corabia lui Iona să pătrundă adânc în inimile noastre, pentru ca noi să putem cânta cu adevărat:

Merg pe cărarea mea  
Ce duce spre patrie,  
Unde Mântuitorul meu,  
Veșnic mă va mângâia.

«Și din ce popor ești?» Să ne ajute Dumnezeu, ca niciodată să nu ne rușinăm să spunem: aparțin poporului lui Dumnezeu. Prin harul lui Dumnezeu Îl urmez pe El, pe Cel care este Cel disprețuit și lepădat, pe Cel care lumea aceasta L-a răstignit.” Un proverb vechi spune: „Spune-mi cu cine te însoțești, și îți voi spune ce fel de om ești.” Prietenii mei, lăsați să fie așa la noi! Fie ca prietenii și însoțitorii noștri să fie aceia care aparțin poporului lui Dumnezeu! Uneori suntem constrânși să trăim în mijlocul oamenilor lumii acesteia. Dar și atunci să fim ca acei sfinți de atunci, despre care se spune: «După ce li s-a dat drumul, ei s-au dus la ai lor» (Faptele Apostolilor 4,23).

Când un sfânt al lui Dumnezeu merge pe drumul său în ascultare de Domnul, atunci nu va fi nevoie să se pună o întrebare ca aceasta. Pentru toți oamenii va fi clar, căruia popor îi aparține.

Acum să privim răspunsul lui Iona! El nu a dat atenție la toate întrebările, ci numai la ultima. **«Sunt evreu.»** Numele de evreu a fost după câte se pare folosit în chip batjocoritor (compară cu 1 Samuel 14,11). Numele de onoare era israelit. Israel înseamnă, așa cum ne amintim, „prințul lui Dumnezeu” sau „luptătorul lui Dumnezeu”. Iona nu mai avea pe calea sa, care totdeauna mergea în jos și tot mai departe de Dumnezeu, sentimentul demnității poziției lui și al cetățeniei lui. El s-a folosit de numele pe care dușmanii lui Israel îl foloseau pentru ei în chip disprețuitor și ca batjocură. Și pentru noi este ușor să pierdem sentimentul demnității poziției în care ne-a așezat Domnul în harul Său, și să cădem așa de adânc, că acceptăm numele pe care lumea în disprețul și neștiința ei îl folosește cu privire la noi. În Noul Testament ni se dă numele de „creștini”: noi trebuie să respingem strict oricare alt nume în afară de acesta, pe care ni l-a dat Dumnezeu. Niciodată să nu recunoaștem numele care sunt date de oamenii lumii acesteia.

Cuvintele următoare ale lui Iona nu sunt răspuns la întrebările corăbierilor, ci sunt ceva mai bun. El a început să-și îndepărteze privirea de la sine însuși; și ce diferență era aceasta față de cele auzite de noi până aici! **«Și mă tem de Domnul, Dumnezeul cerurilor, care a făcut marea și uscatul.»** Acești corăbieri au strigat fiecare la dumnezeul lui, dar ei nu cunoșteau pe Domnul, pe Dumnezeul cerului. Ei s-au rugat ca marea să se liniștească, dar ei nu cunoșteau pe Dumnezeu, pe Cel care a făcut-o. Răspunsul pe care Iona l-a dat corăbierilor păgâni era un răspuns frumos. S-ar putea ca el să fi pierdut sentimentul demnității locului, pe care Domnul l-a adus; dar el a păstrat sentimentul față de Dumnezeu, de care se temea. Aici este leacul pentru toate nevoile noastre. Să ne luăm privirea de la noi înșine, de la lume, de la marea furioasă și de la ce este în jurul nostru și să privim la Isus; atunci El ne va face capabili să dăm o mărturie adevărată și clară despre Acel Unul, de care ne temem, «al Căruia sunt eu și Căruia Îi slujesc» (Faptele Apostolilor 27,23).

Succesul a fost decisiv: **«Oamenii aceia au avut o mare teamă și i-au zis: „Pentru ce ai făcut lucrul acesta?” Căci oamenii aceia știau că fugea de fața Domnului, pentru că el le spusese.»** Cât de des oamenii lumii acesteia au o imagine corectă despre ceea ce se cuvine unui creștin, mai mult decât o are creștinul însuși! Cum se face că Iona nu a avut «o teamă mare». El avea o cunoaștere mult mai mare despre mărimea, gloria și sfințenia Dumnezeului celui viu și adevărat, care a făcut marea și uscatul, decât aveau acești corăbieri păgâni sărmani, neștiutori, și cu toate acestea ei au apreciat comportarea lui Iona mult mai corect decât a făcut-o Iona însuși. Este ceva îngrozitor pentru un om să încerce să fugă dinaintea unui astfel de Dumnezeu. S-ar putea crede, că Iona era, și nu corăbierii, cel care s-a temut cu frică mare. Așa este inima, chiar și inima unui sfânt și profet al lui Dumnezeu. Remarcabil

este însă, că Iona în cele din urmă împreună cu mărturisirea lui bună despre Dumnezeu a mărturisit și păcatul său.

**«Și ei i-au zis: „Ce să-ți facem, ca să se potolească marea față de noi?” Căci marea era din ce în ce mai înfuriată.»** Situația devine acum foarte, foarte dificilă pentru Iona. «Ce să-ți facem?» Iona știa foarte bine, că furtuna îngrozitoare din jurul lor, care de la o clipă la alta devenea tot mai rea, se datora din cauza lui. Chiar dacă Iona nu „s-a temut cu teamă mare”, așa cum ar fi trebuit să facă, el a început totuși acum să vadă, că nu poți batjocori pe Dumnezeu și că nu este un lucru neînsemnat să ispitești pe Dumnezeu și să te joci cu El. Presupun că cei mai mulți dintre noi nu pot reproșa multe lucruri lui Iona. Nu a trebuit și noi înșine să fi învățat sau să învățăm aceeași lecție amară? Cât de natural pentru inima unui om este gândul că putem păcătui fără să fim pedepsiți și scăpăm ușor de pedeapsă! Nu, dragul meu împreună cu mine creștin, dacă era Iona, dacă ești tu sau dacă sunt eu, Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit: «să fiți siguri că păcatul vostru vă va ajunge» (Numeri 32,23). Păcatul va da roade amare, foarte amare.

**«El le-a răspuns: „Luați-mă și aruncați-mă în mare, și marea se va liniști față de voi; căci știu că din vina mea este peste voi această furtună mare.»** Nu poate fi altfel decât să admirăm și să iubim pe acest om, cu tot eșecul lui. Cât de mulți dintre noi ar fi avut curajul să-și rostească propria sentință de moarte așa de clar și așa de deplin și de liber să recunoască propria vină și urmările ei, și anume fără nici un cuvânt de scuză sau de îndreptățire de sine? Acum Iona a răspuns clar la prima lor întrebare: «Din cauza cui a venit peste noi nenorocirea aceasta?» Dacă ne gândim că cu mare certitudine Iona însuși a scris cartea aceasta, care cu nici o silabă nu scoate în evidență prestigiul propriu, atunci nu se poate altfel decât să stimăm pe acest bărbat viteaz și cinstit. Ce sentință de moarte! Căci omenește vorbind nu putea fi altfel. Să fie aruncat din mica corabie, departe, foarte departe de uscat, și să se scufunde în aceste valuri, care se înălțau ca munții – ce speranță mai putea fi într-o astfel de situație? Corăbierii știau foarte bine cât de mare era lipsa de speranță pentru profetul condamnat, dacă se va executa propria sentință. De aceea au vâslit cu încordare, ca să ajungă la țarm. Învățăm să iubim și să admirăm pe acești corăbieri simpatici, atunci când îi vedem în această călătorie. Cât de ușor ar fi fost să arunce pe Iona peste bord și în felul acesta să se liniștească marea! Dar nu, ei nu ar face aceasta fără o încercare nouă, serioasă, ca și așa să ajungă la țarm: «Oamenii aceștia vâsleau din greu ca să ajungă la uscat, dar nu puteau, pentru că marea se întărâta tot mai mult împotriva lor.» Nu era nici o speranță. Dumnezeu însuși a trimis această furtună – nu împotriva lor, aceasta este adevărat, ci împotriva slujitorului Său neascultător, și este fără sens să lupți împotriva lui Dumnezeu. Nu rămânea nimic altceva de făcut, decât să se supună voii lui, așa cum ea a fost făcută cunoscut de propriul Său profet. Să luăm seama cum a fost exercitată această judecată! A avut loc cu rugăciune. Nu se aude nici un cuvânt de sete de răzbunare sau de muștrare împotriva omului care a adus asupra lor un necaz așa de mare. În loc de aceasta găsim că bărbații, care cu puțin timp înainte fiecare a strigat la dumnezeul lui, strigă acum către Domnul: «Atunci au strigat către Domnul și au zis: „Doamne, Te rugăm nu ne pierde pentru viața omului acestuia și nu ne împovăra cu sânge nevinovat! Căci Tu, Doamne, ai făcut cum Ți-a plăcut.»» Ce creștere minunată în cunoașterea Domnului, a adevăratului Dumnezeu, se reflectă în această rugăciune scurtă! Ei s-au întors de la idoli la Dumnezeu (compară cu 1 Tesaloniceni 1,9). Ultima frază: «Căci Tu, Doamne, ai făcut cum Ți-a plăcut» mi se pare că revelează o cunoaștere a mărimii și puterii lui Dumnezeu, legată cu supunere față de voia Sa, pentru care noi toți i-am putea invidia. Am constatat deja, că este

pentru a doua oară când acești bărbați folosesc cuvântul «a se pierde» sau «a pieri». Dumnezeu a auzit realmente strigătul lor, și ei nu au pierit.

**«Apoi au luat pe Iona și l-au aruncat în mare. Și marea a încetat să mai urle.»** Sunt sigur, că și Iona s-a supus pedepsei îngrozitoare, pe care Dumnezeu a pus-o asupra lui, pedeapsa cu moartea, așa cum într-adevăr el a rostit-o, dar pe care Dumnezeu Însuși a ales-o. Nu mă îndoiesc că a fost un moment solemn la bordul corăbiei, atunci când profetul s-a pregătit să moară și corăbierii au fost constrânși să exercite sentința de moarte tocmai la un om care a fost primul care le-a povestit despre Dumnezeul adevărat și viu și care a fost mijlocul prin care ei s-au întors de la idoli la Dumnezeu. Este pe deplin posibil ca în timpul călătoriei comune pe marea înfuriată să se fi stabilit o legătură puternică de dragoste între profet și corăbieri. Ei știau foarte bine, că el mergea de bună voie la moarte, ca să le salveze viața. Ei puteau spune cu adevărat: „El s-a dat pe sine însuși pentru noi! El a murit, ca noi să trăim.”

Și care a fost rezultatul? A fost un rezultat dublu. În primul rând: **«Și marea a încetat să mai urle»**, și în al doilea rând: **«Pe oamenii aceia i-a cuprins o mare frică de Domnul și au adus Domnului o jertfă și l-au făcut jurămintele.»** Pentru acești oameni păgâni rezultatul a fost o întoarcere totală și deplină la Dumnezeul adevărat și viu. Iona putea să spună despre sine însuși: «Mă tem de Domnul», și Duhul lui Dumnezeu relatează aici despre corăbieri: «Pe oamenii aceia i-a cuprins o mare frică de Domnul». După aceea au adus o jertfă de tăiere. Aceasta ne amintește, că la Dumnezeu se vine numai pe drumul pe care El Însuși l-a stabilit. În afară de aceasta jertfa vorbește despre mulțumire și adorare. Putem schița lucrarea Duhului lui Dumnezeu în inimile acestor oameni astfel: mai întâi ei s-au înfricoșat de furtună (versetul 5) și au strigat către dumnezeii lor. Apoi au avut o teamă mare, când au auzit pentru prima dată de Dumnezeul cerului, care a făcut marea și uscatul. În al treilea rând, au strigat la Domnul în loc să strige la dumnezeii lor. Ei au recunoscut mărimea și puterea Sa și s-au supus voii Sale. În al patrulea rând, au avut o frică mare de Domnul. În al cincilea rând, au venit înaintea Domnului cu o jertfă, deci pe calea pe care Dumnezeu Însuși a hotărât-o, și s-au plecat înaintea Lui în adorare și mulțumire. În sfârșit au făcut juruințe. Ei au recunoscut public, că erau vinovați față de Dumnezeul, pe care l-au cunoscut nu demult.

Altfel decât cineva s-ar fi așteptat au decurs lucrurile cu Iona. **«Și Domnul pregătise un pește mare să înghită pe Iona; și Iona a stat în pântecele peștelui trei zile și trei nopți.»** Ochiul Domnului (un ochi plin de dragoste și har) era îndreptat spre scena de despărțire de pe puntea corăbiei mici în mijlocul furtunii, dar și asupra slujitorului Său greșit, atunci când el s-a scufundat în valurile înfuriate. Acolo unde el s-a așteptat cel mai puțin, a găsit un loc de refugiu: în pântecele peștelui. Dacă aceste ape întunecate și furtunoase vorbeau despre moarte, atunci pântecele peștelui ne spune ceva despre mormânt. Știm că așa este, căci Domnul nostru Isus Hristos ne explică, că Iona era în aceste momente un tablou al Lui: «Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecele peștelui celui mare, tot așa Fiul Omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului» (Matei 12,40). Iona știa puțin despre onoarea care i s-a făcut în aceste clipe: el trebuia să fie pentru totdeauna un semn despre faptul că Domnul și Învățătorul lui va coborî mai târziu de bună voie în moarte și mormânt, ca să salveze pe alții.

Să mai observăm și faptul că Cuvântul lui Dumnezeu spune, că Dumnezeu pregătise un pește mare! Dacă noi excludem pe Dumnezeu din universul Lui propriu, atunci ajungem imediat în greutăți. Dar dacă primim ce spune Dumnezeu, așa cum spune El, atunci nu iau

naștere nici un fel de greutate. Dumnezeu este realmente în stare să pregătească un pește mare, ca să salveze viața slujitorului Său. El poate avea pregătit acest pește deosebit, să-l facă să aștepte alături de corabie, exact la locul potrivit și în momentul potrivit. Aceasta nu este o minune singulară; aici este vorba de o combinație de multe minuni. Și acelaia, care cunoaște pe Dumnezeu și căile Lui, nimic din ceea ce are loc aici nu-i este imposibil și nici chiar puțin probabil. Este exact tocmai ceea ce noi putem aștepta de la Dumnezeu nostru bun, atunci când este vorba de unul din ai Săi. Acest pește mare este primul lucru despre care cartea Iona ne spune, că Dumnezeu l-a pregătit pentru slujitorul Său. Dar nicidecum nu este ultimul. O curcubetă, un vierme, un vânt înăbușitor de la răsărit, fiecare la timpul potrivit a fost pregătit de Dumnezeu în chip minunat, și fiecare era o minune a lui Dumnezeu, așa cum era peștele mare.

Înainte să părăsim primul capitol al cărții Iona, cu admirație adoratoare trebuie să ne facem clar harul uimitor și înțelepciunea lui Dumnezeu (ca să nu mai vorbim de puterea Sa), care se arată în aceea că El folosește păcatul și greșeala slujitorului Său neascultător spre onoarea Numelui Său și spre binecuvântarea sărmanelor Lui creaturi, a oamenilor. Dumnezeu a trimis pe Iona cu un mesaj de atenționare la o cetate păgână situată în răsăritul îndepărtat, un mesaj care urma să se dovedească a fi un mesaj al harului. Dar slujitorul Lui a refuzat să meargă, și a plecat spre o altă cetate, situată departe în apus. Ce face Dumnezeu? El folosește tocmai această faptă de neascultare ca să aducă unei echipe de corăbieri alcătuită din corăbieri păgâni, neștiutori, mesajul harului și al păcii. Cât de mult ne amintește aceasta de versetul: «Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine ...» (Romani 8,28) sau de locul: «Din cel ce mănâncă a ieșit ce se mănâncă și din cel tare a ieșit dulceață» (Judecători 14,14)!

Dacă medităm la acest prim capitol al cărții Iona și urmărim pe slujitorul neascultător al Domnului pe drumul său în jos, în jos de la domiciliul lui din Gat-Hefer, și apoi tot mai jos până a ajuns în pânțele peștelui, și vedem cum Dumnezeu tocmai pe acest drum salvează pe corăbierii păgâni, atunci putem înțelege că tot acest drum este un tablou al Slujitorului desăvârșit, ascultător, al Domnului nostru Isus Hristos, care a mers tot mai jos – a coborât din gloria Sa, a coborât în iesle și de acolo în jos la cruce și apoi mai jos în mormânt și în felul acesta ne-a salvat pe noi păcătoșii sărmani. Cât de minunat este descris pentru noi acest drum în Filipeni 2,5-8: «Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-se asemenea nouă oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.» Nu este de mirare că Duhul lui Dumnezeu continuă: «De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.»



## **Capitolul 2 – Iona se roagă**

«**Și Iona s-a rugat Domnului Dumnezeului său, din pântecul peștelui**». Când am studiat primul capitol al cărții am observat că Iona chiar și în clipa când căpitanul l-a trezit din somn și i-a spus să strige la Dumnezeu lui, nu a făcut nici o încercare să se roage. El era tocmai pe punctul de a fugi din prezența Domnului, și aceasta nu este o situație în care te poți ruga. Am văzut că Iona a făcut chiar o mărturisire publică a păcatului său față de tot echipajul corăbiei – dar el încă nu s-a rugat. Am privit scena impresionantă de pe bordul corăbiei, când corăbierii fără tragere de inimă au luat pe Iona și l-au aruncat în mare. Este uimitor, că Iona chiar și în clipa când era pe punctul să moară, în mod evident nu a făcut nici cea mai mică încercare să meargă în rugăciune înaintea Dumnezeului său, cu toate că desigur era făcut un început al restaurării sufletului lui. Deseori este nevoie de un anumit timp, până când ești realmente cu totul restaurat. Aceasta o arată și Numeri 19,19.

Să nu credem că Iona într-un fel oarecare era mai rău decât noi! Istorisirea, care o avem înaintea noastră, este numai o ilustrare, cât de departe poate chiar un sfânt și un profet, care a fost folosit de Dumnezeu în lucrarea Sa, să se îndepărteze de Dumnezeu. Nici măcar în fața morții zidurile nu s-au prăbușit, pe care păcatul lui Iona și mândria lui le-a ridicat între Dumnezeu și inima sa. Zidul era numai de partea lui Iona, aceasta este adevărat; dar el însuși nu voia să se smerească, ca să se întoarcă la Dumnezeu și să ceară har.

Cât de minunate sunt căile lui Dumnezeu! Ceea ce nu au putut obține furtuna, valurile înfuriate, și nici chiar moartea nu a putut obține, aceasta a realizat Dumnezeu prin căile Lui. Lăsat singur în pântecul peștelui, în mijlocul acestui întuneric îngrozitor și al liniștii de moarte, total fără speranță de eliberare printr-un om, acolo Iona s-a rugat. «Din adâncimile Locuinței Morților am strigat», așa descrie Iona această clipă. Mai rău, mult mai rău, decât să fi pentru câteva momente sub valurile înfuriate și apoi să găsești moartea, erau aceste ore îndelungate pentru Iona, aceste trei zile și trei nopți în adâncul Locuinței Morților. Duhul mândru, rebel, s-a smerit în cele din urmă, și Iona s-a rugat.

Dacă vreunul va urma pe Iona pe drumul răzvrătirii și al vocii proprii, când este prea mândru și prea departe de Dumnezeu, ca să se roage, atunci să se uite bine la căile lui Dumnezeu cu acest om. Să ne fie clar, că Dumnezeu poate face duhul mândru să se smerească, și că El poate face să se înalțe rugăciune din inima cea mai împietrită! Iona a zis: «În strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul». Cât de sincer este Iona! El a mărturisit deschis, că strâmtorarea a fost cea care l-a făcut să strige la Dumnezeu. El putea să privească moartea în față, fără să tremure. Dar, așa cum mărturisește Iona, sunt lucruri mult mai rele decât moartea. Acum a venit peste el o astfel de strâmtorare, că nu a mai rămas nimic altceva de făcut; el a trebuit să se roage. Să ascultăm pe un altul – sau este iarăși Iona, cel care vorbește în Psalmul 116,3-4? «Mă înfășuraseră legăturile morții și mă atinseseră sudorile Locuinței Morților; eram pradă necazului și durerii. Dar am chemat Numele Domnului: „Doamne, Te rog mântuiește-mi sufletul!”» Dacă insistăm să continuăm să mergem pe drumul vocii proprii și al răzvrătirii, atunci putem fi foarte siguri, că și noi vom întâlni necaz și strâmtorare, și anume un astfel de necaz și o astfel de strâmtorare, că ne vor constrânge să cădem în genunchi. Aceasta să ne atenționeze, dacă cumva ne-am îndepărtat din prezența Domnului, am devenit reci și împietriți; dacă am încetat să ne rugăm și am pierdut bucuria pe care am posedat-o odinioară în Hristos. Să punem la inimă istoria lui Iona! Dar apoi să auzim și ce spune versetul 5 din Psalmul 116, care urmează imediat după versetele citate! Acolo se spune: «Domnul este

milostiv și drept și Dumnezeu nostru este plin de îndurare.» Nu ne amintește aceasta de felul cum Iona a caracterizat pe Dumnezeu? Tu și eu, noi putem afla că Dumnezeu nostru este așa. Dacă ne întoarcem, El ne va ierta pe deplin.

Dacă acum revenim la ce spune Iona, observăm că sufletul lui pare să fie plin de uimire, că Dumnezeu a auzit și a ascultat pe un om ca el chiar și acolo: **«În strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul și El m-a ascultat; din adâncimile Locuinței Morților am strigat și mi-ai auzit glasul.»** Da, minune după minune – Dumnezeu este totdeauna gata să audă și este totdeauna gata să ierte. Norii și întunericul sunt numai de partea noastră. Dumnezeu nu S-a schimbat. Putem admira numai adorând, când vedem, cu câtă răbdare și cu câtă înțelepciune Dumnezeu se preocupă cu slujitorul Lui răătăcitor. Mereu El l-a atenționat și i-a oferit ocazia să strige către El și să-L roage pentru iertare și ajutor. Dumnezeu nu a renunțat la Iona, chiar dacă privirea morții nu l-a făcut să cedeze. Acest Dumnezeu este Dumnezeul nostru. Cu cât mai bine este pentru noi, dacă cădem la picioarele Lui, îi mărturisim toată istoria păcatelor noastre și a eșecului nostru și Îl rugăm pentru har și iertare. Ca și scriitorul Psalmului 116, care a cunoscut necaz și strâmtorare, vom striga cu uimire adorând: «Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele. Da, El Și-a plecat urechea spre mine, de aceea-L voi chema în toate zilele mele.» (Psalm 116,1-2).

Dar să privim mai departe pe Iona în rugăciune! Ce privilegiu enorm de mare, să stai alături și să poți auzi această rugăciune din pântecele peștelui! **«Pentru că m-ai aruncat în adânc, în inima mărilor.»** Nu se recunoaște nici un gând, că corăbierii ar fi fost cei care l-au aruncat în mare. Nu, Iona știa mai bine: era Dumnezeu, și anume, numai Dumnezeu, care a făcut-o, și Iona a cunoscut aceasta. De ce a făcut Dumnezeu așa ceva? Era cruzime din partea Lui? O, nu! Acesta era singurul drum de întoarcere acasă a acestui deosebit fiu pierdut. Abia după ce el a fost trei zile și trei nopți în pântecele peștelui și-a venit în fire. Fie că sunt porcii sau un pește – Dumnezeu are căi, ca să facă pe poporul Său să-și vină în fire.

**«Si curenții mă înconjuraseră; toate valurile și toate talazurile Tale au trecut peste mine.»** Aceasta ne amintește foarte mult de cuvintele Domnului nostru din Psalmul 69,1-2 (unde într-adevăr ele sunt rostite profetic, dar sunt totuși cuvintele Sale): «Apele Mi-au pătruns până la suflet. Mă afund în adânc și nu Mă pot ține; am intrat în vârtoare, șuvoiul trece peste capul Meu.» Noi trebuie să păstrăm mereu în amintire, că Domnul Însuși ne spune, că Iona este un tablou despre El. Șuvoiul, care s-a năpustit asupra Domnului nostru, era mult mai sălbatic. Peste sufletul Lui sfânt se rostogoleau talazuri și valuri mult mai profunde, mai întunecate și mai îngrozitoare, atunci când El a suferit pentru păcate – nu pentru ale Lui proprii, ci pentru ale mele și ale tale.

**«Ziceam: „Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi!”»** De trei ori citim în primul capitol despre Iona, că el a fugit de prezența Domnului. Dar aici este o cu totul altă chestiune. Atâta timp cât el a putut alege liber, Iona a fugit din prezența Domnului, sau în orice caz a încercat să fugă. Acum, singur în întunecimea și groaza mormântului său îngrozitor, Iona spune: «Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi!» El era în cele din urmă, așa cum credea el, foarte departe de prezența Domnului. El a găsit locul, pe care l-a căutat. Dar cât de îngrozitor era locul acesta! Acum nu Iona a părăsit cu voia pe Domnul, așa cum voia s-o facă; acum era mai degrabă așa, că Domnul, cum credea Iona, l-a lăsat intenționat singur pe Iona. Este serios să ne gândim, că va veni o zi, când mulțimea din jurul nostru va fi constrânsă să strige în adevăr: „Sunt lepădat dinaintea ochilor Săi!” Acum ei nu vor pe Domnul, și curând va veni ziua când ei vor trebui aruncați din prezența Sa în întunericul cel mai mare, acolo unde este plânsul și scrâșnirea

dinților. Fie ca niciunul din cititorii mei să nu aibă parte de o astfel de soartă! Este cu mult mai rău decât a îndurat Iona, și în loc de trei zile și trei nopți va fi o veșnicie întreagă.

Nu ne amintesc aceste cuvinte de scena cea mai întunecată din toată veșnicia, când Domnul nostru a strigat: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?» (Matei 27,46). Dumnezeu a părăsit realmente pe Acel Unul, care totdeauna a făcut voia Sa, deoarece păcatele noastre au fost puse asupra Lui. Ochii lui Dumnezeu sunt «așa de curați că nu pot să vadă răul și nu pot să privească răutatea» (Habacuc 1,13). Aceasta era crucea – acesta era prețul, pe care El l-a plătit pentru tine și pentru mine.

**«Ziceam: „Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi! Dar iarăși voi privi spre templul Tău cel sfânt.»**» Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, că aceasta nu a fost adevărat cu privire la Iona. El nu a fost lepădat dinaintea ochilor lui Dumnezeu. Dimpotrivă, putem vedea clar, că ochii lui Dumnezeu priveau cu atenție spre slujitorul Său sărman, chiar și în pânțelele peștelui. La momentul potrivit a venit porunca, care l-a eliberat din închisoarea lui îngrozitoare. Vom vedea aceasta în dată. Dar Iona gândea, că el este lepădat dinaintea ochilor lui Dumnezeu. El știa foarte bine, că el ar fi meritat aceasta. Dar Dumnezeu nu dă slujitorilor Săi după meritele lor, dacă meritul este de felul acesta.

Care este înțelesul cuvintelor: «Dar iarăși voi privi spre templul Tău cel sfânt.»? Desigur Iona și-a amintit de rugăciunea lui Solomon, rostită la sfințirea Templului, așa cum este ea relatată în 2 Cronici 6. Fără îndoială el o cunoștea foarte bine. Să vedem, de exemplu, versetele 38 și 39: «dacă se vor întoarce la Tine din toată inima lor și din tot sufletul lor, în țara captivității lor, ... dacă-Ți vor face rugăciuni cu privirile întoarse spre țara lor, spre cetatea care ai ales-o și spre casa care am construit-o pentru Numele Tău, ascultă din ceruri, ... iartă poporului Tău păcatele făcute împotriva Ta!» Pe baza cuvintelor ca acestea, Iona era autorizat de Domnul Însuși, să se bazeze pe harul lui Dumnezeu, că El îi va ierta păcatele și îl va elibera.

Ochii lui Iona erau îndreptați spre vest, spre Tarsis, dar acum, adânc în „Locuința Morților”, este prezentă adevărata pocăință și adevărata întoarcere. Iona privea acum spre răsărit, înapoi spre Templul sfânt, pe care el l-a părăsit nu demult cu intenții așa de rele. Exact aceasta înseamnă pocăința. Deseori se crede că ea înseamnă, să-ți faci griji mari din cauza păcatelor proprii. Aceasta poate fi inclusă în pocăință, și probabil este inclusă în pocăință, dar nu acesta este înțelesul propriu-zis al cuvântului pocăință. Înțelesul este: întoarcere înapoi, literalmente: să te gândești încă o dată. Iona s-a gândit încă o dată. În loc să privească spre vest, a privit spre răsărit. În loc să întoarcă spatele Templului sfânt al lui Dumnezeu, acum își îndrepta privirea spre el. În loc să fugă din prezența Domnului, acum el căuta prezența Sa. În loc să fie vechiul eu mândru, rebel, care nu vrea să se roage, nici măcar în clipele cele mai serioase, acum își găsește bucuria în a se ruga. Ea este singura lui mângâiere. Aceasta ne spune ceva despre întoarcere, despre pocăința reală, adevărată. Nu mă îndoiesc, că Iona și-a făcut griji mari cu privire la drumul său păcătos, dar el s-a căit când s-a întors să întoarcă spatele Tarsis-ului și fața spre Templul sfânt al lui Dumnezeu.

**«Apele m-au înconjurat să-mi ia viața, adâncul m-a învăluit, plantele de mare s-au împletit în jurul capului meu. M-am coborât până la temeliiile munților, zăvoarele pământului mă încuiiau pe vecie.»** Aici găsim o realitate lipsită de nădejde. Apele l-au inundat nu numai în exterior, ci aceste ape întunecate ale morții i-au pătruns până în suflet. Încă o dată ni se amintește, că Iona este un tablou al Domnului nostru Isus Hristos. Și nu ne spun tocmai versetele citate ceva despre suferințele Domnului nostru preaiubit, așa cum sunt

ele prezentate în Psalmul 22? Am constatat că talazurile și valurile, care au venit asupra lui, ne amintesc de Psalmul 69. În acest Psalm ne sunt prezentate suferințele Domnului, așa cum El le-a suportat din partea oamenilor – suferințele exterioare într-o cântă. «Tu știi ce jignire, ce rușine și ce batjocură mi se fac; toți vrăjmașii mei sunt înaintea Ta. Disprețul mi-a frânt inima și sunt copleșit de apăsare; aștept compătimire, dar degeaba; aștept mângâietori, și nu găsesc niciunul. Mi-au dat fiere în mâncare și în setea Mea, Mi-au dat să beau oțet.» (Psalm 69,19-21). Toate aceste suferințe au fost pricinuite de oameni. Dacă medităm la versetul 6 și 7 din capitolul 2 al cărții Iona, atunci ne devine clar, că astfel de cuvinte ca «apele mi-au pătruns până la suflet» vorbesc despre suferințe mult mai grele decât erau suferințele exterioare pricinuite de mâna oamenilor. Ne amintesc de Iosif (de asemenea un tablou minunat al Domnului nostru) în Psalmul 105,18: «I-au strâns picioarele în butuci, l-au (textual: sufletul lui) pus în fiare». În prima jumătate a versetului vedem chinurile exterioare pe care le-a îndurat Iosif, în a doua parte dimpotrivă, vedem suferința profundă și străpungătoare, care a pătruns înlăuntrul ființei lui.

Aceasta este totodată și partea suferințelor Domnului nostru, pe care o avem așa de clar prezentată în Psalmul 22: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?» Aceasta, cea mai profundă suferință din toate, a venit de la Dumnezeu, nu de la oameni, chiar dacă ea a fost pricinuită prin păcatele noastre. Unii oameni vor să ne convingă, că Domnul Isus a avut numai impresia că Dumnezeu L-a părăsit, așa cum era în cazul lui Iona: «Ziceam: „Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi!”» Dar în cazul Domnului și Mântuitorului nostru era cu totul altfel. Acolo, pe cruce, El a purtat păcatele noastre. Și când tot acest munte de păcate erau asupra Lui, Dumnezeu a trebuit să-L părăsească. Era o realitate îngrozitoare, ceea ce El exprima prin acest strigăt îngrozitor: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?» Noi putem înțelege ceva (niciodată totul), ce a însemnat pentru Salvatorul nostru curat și sfânt să poarte aceste suferințe exterioare, și această rușine și batjocura venită din partea oamenilor. Dar nici o imaginație omenească nu va putea vreodată să înțeleagă profunzimea suferinței cuprinse în acest strigăt îngrozitor: «Eli, Eli, lama sabachthani?» Aici apele L-au înconjurat realmente până la suflet. Aici El a luat acest pahar îngrozitor al mâniei unui Dumnezeu sfânt față de păcat, paharul, pe care tu și eu am meritat să-l bem. El l-a băut până l-a golit.

Vina noastră-ai ispășit-o,  
Când de moarte-nconjurat,  
Liniștit și în tăcere,  
Ai purtat ce-am meritat.

Noi trebuie să constatăm încă un pas în jos făcut de sârmanul Iona. Din proprie inițiativă s-a coborât la Iafu, s-a coborât în corabie, s-a coborât în partea cea mai de jos a corabiei: trei pași triști în jos. Dumnezeu l-a dus în jos în mare, apoi în jos în pește, și acum Dumnezeu îl duce mai jos. «M-am coborât până la temeliiile munților.» Acum Iona era așa de jos, cât nu putea mai mult să coboare. Este bine pentru noi când suntem jos. Să revenim încă o dată la frumosul Psalm 116! Citim acolo în a doua parte a versetului 6: «Eram doborât de tot, dar El m-a mântuit.» Dacă am fost doborâți de tot, dacă mândria noastră a fost doborâtă, atunci El ne poate mântui. De îndată ce Iona a ajuns până la temelii, Iona spune: «M-am coborât până la temeliiile munților. Zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie.» Și nemijlocit după aceea citim: «**Dar Tu mi-ai scos viața din groapă, Doamne, Dumnezeul meu.**» Mândria lui Iona a fost frântă. El era acum așa de jos, cum nu putea mai mult să coboare. Și atunci, abia atunci

Domnul, Dumnezeul lui, i-a scos viața din groapă. Fiecare creștin credincios a experimentat foarte probabil așa ceva, căci: «Iată, acestea le face Dumnezeu, de două ori, de trei ori, omului» (Iov 33,29). Domnul să ne ajute, ca noi să ne smerim cu adevărat înaintea Lui, pentru ca El să poată să ne scoată afară!

**«Când mi se sfârșea sufletul în mine, mi-am adus aminte de Domnul și rugăciunea mea a ajuns până la Tine, în templul Tău cel sfânt.»** În zilele când îi mergea bine, în zilele mândriei și egoismului lui, Iona a uitat pe Domnul, sau să spunem probabil mai bine: atunci nu a luat în seamă pe Domnul. Dar acum, când talazurile și valurile au venit asupra lui și apele l-au înconjurat până la suflet, acum, când era la temeliile munților, când nu mai avea nici o speranță, el spune: «Zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie.» Acum sufletul lui era epuizat. El nu mai cunoștea nici o sursă de ajutor, nu avea pe nici un om, pe care putea să spere. Nu era nimeni, spre care el putea să se îndrepte. Acum și-a amintit de Domnul, și s-a rugat. Nu era nici o altă speranță, nici un alt drum, nimic pe care el îl putea face. Dar el nu numai s-a rugat, ci credința lui s-a ridicat din această „încăpere de rugăciune” ciudată, și prin credință putea să privească până «în templul Tău cel sfânt» și el a văzut că rugăciunea lui a pătruns acolo, înapoia perdelei, exact în prezența lui Dumnezeu.

Probabil noi toți am cunoscut ceva din această experiență a lui Iona. Cine dintre noi nu ar fi încercat deja să ia în propriile mâini situația lui! Și cânt totul a decurs greșit, când am ajuns la capăt cu înțelepciunea noastră, când sufletul nostru a devenit epuizat și nu am mai văzut nici un drum, nici o speranță, nici un plan, atunci ne-am amintit de Domnul, și atunci ne-am rugat. Noi nu am meritat ca rugăciunea noastră să fie ascultată; căci ea a fost scoasă de la noi în momente de cea mai mare nevoie! Dar noi – mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu – am experimentat ca și Iona, căci chiar și atunci rugăciunea noastră a pătruns în templul Său cel sfânt.

**«Cei care se lipsesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei.»** S-ar putea ca Iona să fi observat pe corăbieri, când ei strigau fiecare la dumnezeul lui și se plecau înaintea idoliilor de nimic, sperau ajutor de la ei și le făceau rugăciuni. Probabil atunci aceasta nu l-a atins prea mult. Te obișnuiești cu astfel de lucruri. Într-o cântare în limba engleză se spune: „Păgânii în orbirea lor se pleacă înaintea lemnului și pietrei.» Și aceasta nu ne neliniștește câtuși de puțin. Acum, în prezența Domnului, Dumnezeului lui, gândul la așa ceva este foarte îngrozitor pentru sufletul lui Iona. El vede totul în lumina adevărată. El nu spune: „Este tot una cum aduc adorare ceilalți, important este că ei o iau în serios.” O, nu, el cunoștea grozăvia închinării la idoli foarte bine și a strigat: «Cei care se lipsesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei.» Iona a avut parte așa de mult de harul lui Dumnezeu, că gândul la opusul acelora care se bazează pe idoli de nimic, în loc să se îndrepte spre Dumnezeul adevărat, i-a făcut clar cât de diferit este totuși rezultatul. Harul este prezent pentru toți, sub premisa că ei se întorc la Domnul. Dar nimeni să nu se înșele, gândind că idoli de nimic, indiferent cât de sincer sunt venerați, vor putea aduce vreodată har păcătosului! Ce carte a harului este cartea Iona: har pentru Iona însuși, har în mai multe ocazii decât una, har pentru corăbieri, har pentru oamenii și animalele din Ninive!

**«Eu însă îți voi aduce jertfe cu un strigăt de mulțumire, voi împlini jurămintele pe care le-am făcut.»** Credința devine mai curajoasă. Acum Iona putea spune, că el va aduce jertfe cu strigăt de mulțumire. Cum putea el să spere la așa ceva, când era încă în pântecul peștelui? Numai prin credință! Această jertfă de mulțumire este o jertfă de pace, așa cum ea mai este numită. Era o jertfă de bună voie de un miros plăcut Domnului. Citim despre ea în

Levitic 3 și în Levitic 7,11-21 și 28-36. În Levitic 7,12 găsim că ea este numită jertfă de mulțumire. Ea prezintă o parte deosebit de frumoasă a jertfei lui Hristos. Citim, că la această jertfă mai întâi Dumnezeu primea partea Lui proprie. După aceea preotul, cel care jertfea își primea partea lui. Și Aaron își avea partea lui, și era o parte și pentru fiii lui Aaron. În final și acela care aducea jertfa, își primea partea lui. Când noi aducem jertfa de mulțumire, ea este nu numai pentru Dumnezeu Însuși un miros plăcut. Și Hristos, ca Mare Preot, și Hristos, ca Acela care S-a jertfit pe Sine Însuși, are o parte din această jertfă. Familia lui Aaron, sfinții lui Dumnezeu aici pe pământ, și ei primesc o parte. Și în cele din urmă, și acela care a adus jertfa de mulțumire primește o parte din această jertfă. Fie ca noi toți să aducem mai des jertfa de laudă și de mulțumire!

Iona, pe când încă se mai afla în pântecele peștelui, putea spune cu triumf: **«Voi împlini jurămintele pe care le-am făcut.»** Aceasta este credința adevărată. Și corăbierii au făcut juruințe, așa că o parte deosebită era pentru Domnul, pentru Iona și pentru ei înșiși. Dumnezeu a făcut aici încă o dată din cel ce mănâncă ce se mănâncă și din cel tare dulceț (compară cu Judecători 14,14).

Este ceva deosebit de frumos de văzut, cum credința lui Iona a crescut, în timp ce se ruga. Nu este deseori așa? Deseori venim înaintea Domnului să ne rugăm așa de triști și de apăsăți, că noi putem veni numai cu suspine, pe care aproape că nu le putem îmbrăca în cuvinte. Dar când ne rugăm și credința se îndreaptă spre Dumnezeu și astfel străpunge toate talazurile, valurile și furtunile de aici de pe pământ, atunci putem privi în strălucirea clară a prezenței Sale. Așa cum un sfânt, al cărui suflet era apăsător, a putut să spună când s-a rugat: «Nădăjduiește în Dumnezeu, căci încă Îl voi lauda : El este mântuirea mea și Dumnezeul meu.» (Psalm 42,11).

Acum vine într-o câțiva punctul culminant al întregii rugăciuni. Este un strigăt mareț: **«Salvarea este de la Domnul.»**

Este ceva mareț, când învățăm aceasta. Atunci nu mai privim la oameni, care sunt slabi și trecători. Îndreptați numai spre Dumnezeu, fără nici o rază de speranță venită dintr-o altă sursă, singur, acolo jos în întuneric, acolo Iona a învățat una din cele mai profunde și mai mari lecții, pe care un om o poate învăța vreodată, și aceasta este: Salvarea este la Domnul. Domnul în harul Său să ne ajute, ție și mie, să învățăm tot mai mult din această învățătură mare! Atunci Îl vom cunoaște pe El Însuși tot mai bine și mai profund.

Ce a rezultat din acest strigăt mareț și minunat? – Ce rezultă, când noi am învățat o lecție? Când noi ne-am depărtat de noi înșine și de oameni și am privit numai la Domnul?

**«Și Domnul a poruncit peștelui și peștele a vărsat pe Iona pe uscat.»** De îndată ce Iona a învățat cu adevărat că salvarea este la Domnul, Domnul a și adus salvarea. Și cum a exercitat-o El? Printr-un cuvânt. El a vorbit, și peștele a ascultat. Noi am văzut deja, că furtuna a ascultat de cuvântul Lui, odată când ea trebuia să se ridice și altă dată când a trebuit să se liniștească. Găsim acum că și peștele mare devine ascultător. Singurul neascultător în cartea aceasta era Iona, un om, creatura cea mai înaltă a lui Dumnezeu, un bărbat, care era slujitorul și profetul lui Dumnezeu – și cu toate acestea el a avut curajul să fie neascultător. Acum Domnul a poruncit peștelui, și peștele a ascultat. Multe ne amintesc cum a fost Domnul pe pământ ca Om. El putea spune furtunii: «Taci, amuțește!» sau o mulțime mare de pești să vină în năvodul lui Petru, sau un pește să vină cu o monedă în gură în undița lui Petru. Slăvile lui strălucesc în Vechiul Testament și în Noul Testament. El este același. Har minunat, că El, ale cărui glorii sunt așa de mari și de strălucitoare, S-a plecat așa de mult spre noi!

Cuvântul adresat peștelui ne amintește de Psalmul 29, un Psalm, pe care Iona fără îndoială îl cunoștea bine. Probabil acest text a adus mângâiere și speranță în sufletul său, atunci când era la temeliiile munților și își amintea: «Domnul stăpânește peste potop și Domnul stă ca împărat în veci» (Psalm 29,10). Probabil cel mai bine putem încheia gândurile noastre cu privire la acest capitol minunat, prin aceea că vom cita câteva versete din acest Psalm maiestetic.

«Glasul Domnului este peste ape; Dumnezeu slavei tună; Domnul este pe ape mari.

Glasul Domnului este puternic, glasul Domnului este plin de măreție.

Glasul Domnului sfărâmă cedrii; Domnul sfărâmă cedrii Libanului și-l face să sară ca un vițel; și Libanul și Sirionul sar ca un zimbru tânăr.

Glasul Domnului varsă flăcări de foc.

Glasul Domnului cutremură pustia; Domnul cutremură deșertul Cades.

Glasul Domnului face pe căprioare să nască; El despoaie pădurile; în templul Său totul strigă „Slavă!”

Domnul stăpânește peste potop și Domnul stă ca împărat în veci.

Domnul va da tărie poporului Său, Domnul va binecuvânta pe poporul Său cu pace.»

Este glasul acestui Minunat – glasul Său ca bun păstor – pe care îl cunoaștem și îl iubim. Ajută-ne, Păstor bun, să Te urmăm totdeauna, să ascultăm totdeauna de glasul Tău!

### **Capitolul 3 – Iona predică**

Deseori Scriptura tace, acolo unde noi am vrea cu plăcere ca ea să vorbească. Un astfel de timp este un gol (dacă avem voie să folosim acest cuvânt) între capitolul al doilea și capitolul al treilea al cărții Iona. Cât de mult am dori noi să știm, unde l-a aruncat peștele mare pe Iona! S-a întors el, după experiența lui ciudată și tristă, la Gat-Hefer? Misiunea, pe care Dumnezeu i-a dat-o a doua oară, a fost dată imediat după ce peștele l-a aruncat pe Iona, sau a trecut probabil o perioadă de timp remarcabilă? La niciuna din aceste întrebări nu putem răspunde. Și este fără rost din partea noastră să le punem, tot așa de inutil cum ar fi dacă am vrea să aflăm ceva despre aceste lucruri. Știm că Dumnezeu ne-a făcut cunoscut în Cuvântul Său tot ce noi trebuie să știm. Și noi putem deseori să învățăm din tăcerea Scripturii tot așa de bine ca și din ceea ce ea ne revelează.

Probabil privirea noastră este îndreptată în acest caz mai mult spre planul lui Dumnezeu, o atenționare adresată cetății mari și rele Ninive, că va fi judecată. Eșecul omului, chiar și al unui slujitor al lui Dumnezeu, nu poate determina pe Domnul să schimbe planurile Sale de har. Ce mângâiere pentru sufletul nostru se cuprinde în acest gând! Nu, că el trebuie să ne facă ușuratici; nicidecum așa ceva! Dimpotrivă: dacă ne este clar, că este vorba de lucrarea Sa și că totul depinde de El, aceasta ar trebui să ne dea o încredere profundă și deplină în Acela în care ne încredem și Căruia Îi slujim. Cu siguranță El va îndeplini ce Și-a propus. Chiar dacă noi probabil vom eșua, El nu eșuează.

**«Și cuvântul Domnului a venit a doua oară la Iona, spunând: „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și vestește acolo strigarea pe care ți-o voi da!”»** Putem presupune, că Iona a fost foarte smerit când s-a regăsit aruncat pe țărni și stătea pe pământ

uscat. Nu trebuie să ne îndoim, că el era gata să plătească ceea ce a promis solemn că va jertfi. Consta jurământul în aceea, că el va merge acolo unde Dumnezeu voia să-l trimită? Noi nu putem răspunde la această întrebare.

Să ne gândim la istoria lui Ioan-Marcu din Noul Testament! Și el era un slujitor al Domnului, care s-a retras din lucrarea pe care a primit-o s-o facă. Probabil el a fost exclus pentru douăzeci de ani de la această lucrare și pus deoparte. Aceasta ne lasă să recunoaștem mai clar cât de serios era în ochii Stăpânului său ceea ce Iona a făcut.

Pentru noi, care probabil de asemenea ne-am retras de la o lucrare, pe care Domnul ne-a dat-o, versetul 1 al capitolului 3 din cartea Iona ne poate fi de o mare mângâiere. Chiar dacă noi ne bazăm pe harul lui Dumnezeu, care a salvat pe slujitorul Său rebel de la o moarte îngrozitoare, care îl amenința, ne-am aștepta foarte puțin ca Domnul să-i dea o a doua ocazie să execute lucrarea Sa. Dar așa este harul lui Dumnezeu. Domnul a salvat nu numai pe slujitorul Lui de la moarte, ci El l-a învățat cu răbdare lecția pe care el trebuia s-o învețe. El l-a salvat, l-a iertat și l-a echipat mai mult ca înainte prin această lecție nouă. Apoi Domnul l-a trimis încă o dată cu același mesaj, pe care mai înainte el nu voia să-l spună.

Harul nespus de mare al lui Dumnezeu, care i s-a arătat în această misiune nouă, trebuie să fi mișcat inima lui Iona. Acest gând trebuie să-i fi venit mereu în minte în căința lui profundă: „O, cât de bucuros aș fi, dacă aș putea arăta autenticitatea căinței mele, prin aceea că aș primi din nou ocazia să transmit acest mesaj, pe care odinioară nu voiam să-l spun!” Iona, slujitorul neascultător, a devenit slujitorul ascultător. Domnul l-a luat din nou și i-a oferit din nou ocazia să lucreze în continuare în slujba pe care odinioară a refuzat-o. Gândesc, că cei mai mulți slujitori ai aceluiași Domn pot găsi mângâiere, speranță și încurajare în istoria acestui slujitor rebel.

Misiunea lui Iona a rămas în mare măsură aceeași. Inițial ea era: «Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei; căci răutatea ei s-a suit până la Mine!» Acum aceasta este: «Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și vestește acolo strigarea pe care ți-o voi da!» Mesajul a devenit acum puțin mai concret, însă el nu mai conține ca prima dată cauza atenționării. Profetul însuși s-a dovedit nedemn de „caracterul confidențial” pe care îl conținea prima poruncă. Era asemănător cu ceea ce se spune în Psalmul 103,7: «El Și-a arătat căile Sale lui Moise și lucrările Sale fiilor lui Israel.» Primul mesaj spunea ceva despre căile lui Dumnezeu, el făcea cunoscut motivul faptelor Sale. A doua oară nu a mai fost dată o astfel de explicație, și era cerută ascultarea simplă, necondiționată. Aceasta era corect, căci prorocul a eșuat acolo unde era vorba de ascultare. Misiunea a doua îi oferea posibilitatea să arate că el era gata să asculte, fără să i se dea vre-o justificare.

Cât de importante sunt pentru noi aceste ultime cuvinte: «Vestește acolo strigarea pe care ți-o voi da!» Cât de des sunt ispitiți aceia dintre noi care predică, să spună ce vor ei. Probabil în trecut Domnul a binecuvântat anumite teme, și nouă ne place să le reluăm, în loc să fim atenți la ceea ce probabil El vrea să ne spună. Sunt unii, care au anumite teme, pe care mereu le reiau. Aceasta probabil îi scutește de efortul legat de teme noi. Alții se laudă, că ei niciodată nu predică de două ori despre aceeași temă. Cât de cu totul altfel este la Iona! El avea numai o predică, și el a predicat-o mereu, zi după zi, până la sfârșit. «Strigarea pe care ți-o voi da!» - această expresie cuprinde totul și pentru un predicator și mesager de astăzi. Domnul să ne dea urechea liniștită, ascultătoare, care este gata să asculte ce spune El, atât cu privire la temă cât și cu privire la locul unde noi trebuie să spunem ceva.



«**Și Iona s-a sculat și s-a dus la Ninive, după cuvântul Domnului.**» Acum nu a mai fost nici o amânare. Nici nu se mai punea întrebarea, dacă Iona voia sau nu voia să meargă. El a primit porunca Sa să meargă și el s-a dus. Așa trebuie să fie. Iona nu a spus, ceea ce noi cu plăcere uneori am obiecta: „Eu nu am aptitudinea. Nu sunt demn pentru o sarcină așa de înaltă și de sfântă, am eșuat așa de îngrozitor în trecut. Trimite pe altcineva.” Chiar și Moise putea avea gânduri de felul acesta, dar ele nu I-au plăcut lui Dumnezeu. Ele nici nu onorează pe Dumnezeu și în afară de aceasta nu dovedesc adevărată smerenie din partea slujitorului. «Cine vorbește de la sine însuși caută slava lui însuși» (Ioan 7,18); și cu adevărat, este eul propriu, instanța proprie, spre care sunt îndreptați ochii noștri în toate aceste scuze. Noi trebuie să ne îndreptăm privirea numai spre Dumnezeu. Când El ne trimite, atunci totul este bine. Atunci putem merge bucuroși, fără frică și fără întrebări. Însă vai de acela care merge, fără să fie trimis de El! Domnul trebuia să spună despre alți proroci: «Eu n-am trimis pe proroci aceștia, și totuși ei au alergat; nu le-am vorbit, și totuși au prorocit» (Ieremia 23,21). Să ne ferim de o astfel de lucrare, care simulează a fi făcută în Numele Domnului! Noi toți trebuie să punem pe inimă aceste atenționări.

«**Și Ninive era o cetate foarte mare cât o călătorie de trei zile.**» Ea se întindea mult, avea o populație mare și era centrul celui mai important comerț al lumii. Bogăția ei consta nu numai în schimb de mărfuri. Ninive era o cetate a sângelui, plină de minciună și violență (Naum 3,1): ea jefuia popoarele vecine. Prorocul Naum compară Ninive cu o familie de lei, care își umplu vizuinile de pradă și culcușurile cu ce răpesc (Naum 2,11-12). În același timp cetatea era foarte întărită. Zidurile ei colosale, o sută de picioare înălțime, cu cele 1500 de turnuri ale lor ofereau apărare împotriva tuturor vrăjmașilor. Cetatea trebuie să fi avut o circumferință de mai mult de șaiszeci de kilometri.

«Și Iona a început să pătrundă în oraș, cale de o zi, strigând și zicând: „Încă patruzeci de zile și Ninive va fi răsturnată.”» Călătoria lungă și obositoare de la Canaan la Ninive se sfârșise. Știm că Ezra a avut nevoie de aproape patru luni să facă o călătorie asemănătoare (Ezra 7,9), și noi putem presupune, că și Iona a fost tot cam atât în călătorie. Toate detaliile sunt lăsate la o parte, călătoria nici nu este amintită. Este ca și cum Duhul lui Dumnezeu ar avea un singur subiect înaintea Sa, și acesta este: să ne relateze despre atenționarea care a fost trimisă cetății Ninive. Slujitorul și experiențele lui rămân în afara unghiului de vedere al cărții.

Noi putem înțelege pe Iona, cum a intrat în această cetate mare. Palatul impunător, animalele înaripate și alte minuni ale acestei cetăți vechi nu sunt povești, noi putem astăzi să vedem toate acestea în muzee. Putem presupune că Iona a privit un asemenea animal și probabil a predicat stând la umbra lui. Iona era viteaz. El a mers prin această cetate mare și nu a strigat altceva, decât numai atenționarea sa cu privire la nimicire: «Încă patruzeci de zile și Ninive va fi răsturnată.» Cu siguranță oamenii s-au adunat în grabă și probabil el s-a oprit în pragul unei uși, s-a urcat pe ceva mai sus și și-a reluat cu toată seriozitatea mesajul îngrozitor din partea lui Dumnezeu: «Încă patruzeci de zile și Ninive va fi răsturnată.» Nu știm dacă el a adăugat ceea ce i s-a spus în primul mesaj, și anume: «căci răutatea ei s-a suit până la Mine». Dar știm că poporul din Ninive a recunoscut justețea și seriozitatea acestui mesaj. Ei au înțeles pe deplin că păcatele lor erau cauza judecății care va veni. Nu era nici o indiferență, nici o batjocură și nici o prigoană împotriva acestui om străin. Purta fața lui încă urmele celor trei zile petrecute în pânțelele peștelui mare? Fără îndoială așa era. Aceste zile și-au pus amprenta și pe comportarea sa; după o asemenea experiență nu mai este posibilă o comportare ușuratică. Iona nu a făcut nici un efort, ca să facă predica sa interesantă pentru ascultătorii lui.

El nu avea nevoie nici de muzică și nici de oratorie. Nu avea nevoie de o clădire frumoasă, în care să predice. Probabil că predica lui a fost cea mai scurtă predică care a existat vreodată, dar și cea mai eficientă: toată cetatea s-a întors la Dumnezeu prin ea. Încăperea în care el a predicat erau străzile din Ninive, și acoperișul ei era cerul. Dar toți, începând de la împărat pe tronul său și până la animalele din cetate, au auzit și au fost mișcați de predică. O, dacă noi predicatorii moderni am avea în comportarea noastră mai mult din Iona! Dacă am pătrunde mai profund în ceea ce înseamnă să fi mort împreună cu Hristos și înviat împreună cu El, atunci aceasta s-ar vedea în toată viața noastră, da, chiar și pe fața noastră, și mesajul nostru ar avea o greutate mai mare, decât deseori se vede că are!

Este demn de remarcat, că în Ninive era o tradiție veche: un mesager străin ar fi fost trimis în mai multe ocazii de zei, și anume el ar fi venit pe mare. Mesagerul din această poveste era probabil originalul pentru zeul Dagon, care avea capul unui om și trunchiul unui pește (compară cu 1 Samuel 5,4). Cuvântul ebraic „dagon” înseamnă „pește”. Cu toate că chipul lui Dagon era venerat la filistenii, el își avea originea foarte probabil în Asiria, a cărei capitală era Ninive. Este posibil, ca Dumnezeu să fi permis ca această poveste foarte cunoscută să miște inima locuitorilor din Ninive așa fel ca ei să asculte pe profet, care cu puțin timp înainte și într-un mod așa de neobișnuit a venit din mare (compară cu aceasta: A. H. Layard, *Ninive and its remains*). Un exemplu modern pentru felul cum Dumnezeu folosește tradiția, ca să-și împlinească planurile Lui de binecuvântare, putem vedea probabil în exemplul seminției Karisch din Burma. Ei au fost învățați să aștepte pe fratele lor mai tânăr alb, care le va aduce o carte de mult pierdută. Ei trebuiau să primească această carte și pe cei care vor aduce această carte. Acesta a fost motivul pentru care așa de mulți karer au fost călăuziți să devină creștini.

**«Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post și s-au îmbrăcat cu saci, de la cei mai mari până la cei mai mici. Cuvântul a ajuns la împăratul din Ninive; el s-a sculat de pe scaunul lui de domnie, și-a scos mantia de pe el, s-a acoperit cu un sac și s-a așezat în cenușă.»** Ce rezultat uimitor al unei predici așa de scurte! Toate au avut loc, din cauză că oamenii din Ninive au crezut pe Dumnezeu. Ei L-au crezut pe cuvânt. O, de ar face la fel poporul din China, poporul din Anglia și popoarele din celelalte țări! Din păcate cele mai multe mesaje serioase din partea lui Dumnezeu sunt astăzi date la o parte, fără să se ia în seamă, și sunt aruncate, ca și cum ar fi total lipsite de importanță. Adevărul trist, chiar foarte trist, de astăzi este, că oamenii nu cred pe Dumnezeu. Mesajul serios al lui Iona pentru Ninive era unul din cele trei atenționări, pe care Dumnezeu le-a trimis acestei cetăți. Cea de-a doua atenționare a trimis-o cu aproximativ 150 de ani mai târziu prin profetul Naum și a treia câțiva ani mai târziu după aceea prin profetul Țefania. Ultimele două atenționări nu au fost luate în seamă de cetatea mândră, puternică. Știm că judecata, care a amenințat așa de mult timp și care totuși a fost amânată așa de mult, în cele din urmă a venit cu toată grozăvia ei, așa cum a fost prorocită atât de exact în Scriptură.

Este aceasta probabil un tablou în miniatură al orașelor de astăzi? Cât de multe atenționări a trimis Dumnezeu în harul Său țărilor noastre vinovate, și cât de puțin am imitat noi pe oamenii din Ninive în răspunsul lor la mesajul lui Iona! Ce ar fi, dacă astăzi orașele din Europa, Asia și America ar crede în Dumnezeu, ar crede Cuvântul Său și s-ar întoarce la El, așa cum au făcut împăratul și locuitorii acelei mari cetăți păgâne? Tot așa de sigur cum credința simplă a locuitorilor din Ninive a adus atunci salvarea cetății lor, credința adevărată în Dumnezeu și întoarcerea la El va aduce și astăzi salvarea. Noi nu trebuie să ne rușinăm să credem pe Dumnezeu; dimpotrivă ar trebui să ne rușinăm că nu-L credem. Postul, sacul,

cenușa nu erau lucruri din cauza cărora să te rușinezi. Erau cel mult păcatele lor, de care locuitorii din Ninive trebuiau să se rușineze.

Îmi imaginez cu plăcere pe împăratul din Ninive. Să-l privim cum a primit mesajul predicat de acest străin ciudat în toate aceste zile în cetatea lui! «Încă patruzeci de zile și Ninive va fi răsturnată.» Îl va costa moartea pe acest profet ciudat, din cauza acestor lucruri nemaiauzite? Nicidecum! Împăratul a crezut mesajul. Să-l privim cum cu capul plecat se coboară de pe tronul lui! El știa foarte bine, că el și poporul lui au meritat această judecată. De aceea s-a dezbrăcat de îmbrăcămintea lui regală și și-a dat coroana jos. Știm că un păcătos care se căiește provoacă bucurie îngerilor lui Dumnezeu. Ce bucurie trebuie să fi provocat în cer, ce a făcut împăratul păgân, al cărui nume nici nu-l cunoaștem! Și nu era numai împăratul, erau toți locuitorii din Ninive – nu putem spune cât de mulți au fost, dar știm că acolo trăiau o sută douăzeci de mii de copii mici, care erau prea tineri, ca să poată deosebi mâna dreaptă de cea stângă. Și acești micuți au îmbrăcat saci. Ce bucurie trebuie să fi fost în cer despre acești sute de mii din Ninive, care posteau, s-au îmbrăcat în sac și prin aceasta au arătat căința lor înaintea lui Dumnezeu!

Dar aceasta nu era tot ce a făcut împăratul. Să ascultăm în continuare: **«Și a trimis să se dea de știre în Ninive, din porunca împăratului și mai-marilor lui, spunând: „Oamenii și vitele, cirezile și turmele să nu guste nimic, să nu pască și nici să nu bea apă! Ci oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu și să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la faptele lor de violență de care le sunt pline mâinile! Cine știe dacă Dumnezeu nu Se va întoarce și nu Se va căi și dacă nu-Și va opri mânia Lui aprinsă, ca să nu pierim!”»** Sacul și postul erau potrivite să arate clar veridicitatea căinței lor profunde. Dar mult mai important trebuie să fi fost în ochii lui Dumnezeu îndemnul împăratului: «să se întoarcă de la calea lor cea rea și de la faptele lor de violență de care le sunt pline mâinile!» Lucrarea măreață din Ninive a început cu credință. Dar credința fără fapte este moartă. Acești oameni din Ninive au respectat ordinea corectă: mai întâi credința, apoi faptele. Dacă ei nu ar fi crezut pe Dumnezeu, atunci niciodată nu s-ar fi căit. Credința dă naștere la căință. Și ce este căința? Ea înseamnă: gândește-te încă o dată. Ea ne spune același lucru, pe care noi l-am citit deja în cartea Iona. Oamenii de atunci erau foarte mulțumiți în viața lor păcătoasă normală – „nu mai răi decât ceilalți”, au spus probabil. Dar când au auzit despre distrugerea care era gata să aibă loc, ei au crezut. În lumina judecății care va veni și-au văzut viața în toată grozăvia ei, așa cum o vedea Dumnezeu. Ei nu s-au scuzat și nu s-au dezvinovățit; dimpotrivă, au ales partea lui Dumnezeu împotriva lor înșiși. Aceasta este căința adevărată.

Deci mai întâi a venit credința, apoi căința. Profunzimea și realitatea căinței s-a arătat în post, în sac, în cenușă, și anume la toți, de la cel mai neînsemnat și până la cel cu mai mare vază în Ninive. Da, chiar și animalele erau îmbrăcate cu saci în acele zile. Și Dumnezeu ia cunoștință de aceasta: El amintește animalele, atunci când îi spune lui Iona motivele Sale pentru care El arată har cetății vinovate.

Apoi, după căință (sau probabil ar trebui să spunem mai bine: ca parte a căinței) a urmat îndepărtarea de calea rea cu porunca: «să strige cu putere către Dumnezeu». Strigătul Sodomei și Gomorei era mare, spune Dumnezeu (Geneza 18,20), dar era un strigăt care aducea judecata asupra lor. Cât de cu totul altfel era acest strigăt, care s-a ridicat spre Dumnezeu din aproape un milion de inimi și limbi din Ninive! Ce muzică trebuie să fi fost în cer acest strigăt! Ne amintim, că acesta nu este nicidecum primul strigăt după ajutor, despre

care citim în această carte mică. Am văzut deja că și corăbierii păgâni au strigat către idoli lor falși și cât de nefolositor a fost acest strigăt. Am văzut apoi, că ei au rugat pe Iona să strige la Dumnezeu lui: «Poate că Dumnezeu va voi să se gândească la noi, și nu vom pieri» (Iona 1,6). Am auzit și pe Iona însuși spunând: «În strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul, și El m-a ascultat» (Iona 2,2), și mai departe: «Rugăciunea mea a ajuns până la Tine, în Templul Tău cel sfânt» (Iona 2,7). Am văzut apoi cum corăbierii păgâni nu au mai strigat tare, cum absolut deloc nu au mai chemat zeii lor falși și cum s-au îndreptat simplu spre Dumnezeu lui Iona, ca spre o ființă necunoscută; și noi am auzit acest strigăt amar: «Doamne, Te rugăm nu ne pierde pentru viața omului acestuia și nu ne împovăra cu sânge nevinovat! Căci Tu, Doamne, ai făcut cum Ți-a plăcut.» (Iona 1,14). Fiecare din aceste strigăte a fost auzit și i s-a dat răspuns. Să rămână acest strigăt puternic din Ninive, care venea de la împărat și de la toți supușii lui, ne luat în seamă? Imposibil! Cuvântul lui Dumnezeu spune atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament: «Oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit» (Ioel 2,32, citat în Romani 10,13). Într-un alt loc se spune: «Să se lase cel rău de calea lui și omul nedrept de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând.» (Isaia 55,7) Ce exemplu strălucitor despre adevărul acestui verset ne dă cetatea Ninive! Și oamenii, care în zilele noastre sunt în mare necaz, vor trăi cât de adevărate sunt aceste cuvinte, numai dacă ar vrea să încerce să le primească cu toată seriozitatea.

**«Dumnezeu a văzut ce făceau ei și că se întorceau de la calea lor cea rea. Atunci Dumnezeu S-a căit de răul pe care se hotărâse să li-l facă și nu l-a făcut.»** Dumnezeu a văzut faptele lor. Credința fără fapte este moartă, spune Iacov 2,26. Dar nu a văzut Dumnezeu mai întâi credința lor? Desigur! Dar faptele erau față de toți oamenii dovada vizibilă a credinței lor. Noi toți ar trebui să luăm bine seama la acest verset. Prea des suntem mulțumiți cu pretinsa noastră credință (Iacov 2,14); dar întrebarea, pe care Dumnezeu ne-o pune, este: «Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască?» Gândesc că fiecare din noi ar face bine să ia seama să avem fapte care lasă să se recunoască credința noastră. Scrisoarea către Romani și scrisoarea către Galateni arată clar, că un om este socotit îndreptățit în ochii lui Dumnezeu prin credință și nu prin fapte. «Nimeni nu va fi îndreptățit înaintea Lui prin faptele legii» (Romani 3,20). «Celui ce nu face fapte, ci crede în Cel ce îndreptățește pe păcătos, credința îi este socotită ca dreptate» (Romani 4,5). «... știm că omul nu este îndreptățit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos» (Galateni 2,16).

Și scrisoarea lui Iacov este inspirată de Dumnezeu, și ea arată pe deplin clar, că faptele trebuie să fie prezente – nu ca să ne îndreptățească sau să ne salveze (aceasta poate avea loc exclusiv prin credință), ci pentru că credința adevărată aduce totdeauna roade, care se arată prin fapte. Odată am venit acasă seara de la lucru. Am văzut cum la o casă de pe o stradă lăturalnică îngustă ieșeau flăcări din acoperișul acoperit cu papură. Am alergat într-acolo, am alergat prin grădină, și fără să mai aștept ca să bat la ușă, m-am năpustit înăuntru și am strigat: „Vă arde casa!” Un om a coborât comod treptele. Avea o țigară în gură, m-a privit foarte uluit și m-a întrebat, de ce fac așa gălăgie în casa lui. Am strigat iarăși: „Vă arde casa!” Dar el niciun pic nu m-a luat în seamă. Evident gândea că eu sunt un nebun. El nu credea. Câteva minute mai târziu, când el a descoperit că eu am spus adevărul, s-a speriat groaznic. Atunci faptele lui au arătat credința lui. Dacă ar fi crezut cuvintele mele, când i-am spus prima dată,

și dacă atunci ar fi avut credință, atunci s-ar fi îngrozit imediat. Faptul că lipseau faptele, dovedea că el nu avea credință.

Tot așa este și astăzi. Pretutindenii oamenii merg la pierzare. Ei merg la biserică, au acasă o Biblie și mărturisesc că ei cred în Dumnezeu, dar în faptele lor Îl tăgăduiesc; ei nu au o credință adevărată. Dacă ar avea-o, ea s-ar arăta cu siguranță în faptele lor. «După cum trupul fără duh este mort, tot așa și credința fără fapte este moartă.» (Iacov 2,26) «Vedeți că omul este îndreptățit prin fapte, și nu numai prin credință» (Iacov 2,24). Un om poate fi îndreptățit înaintea semenilor lui numai prin fapte, căci nici un om nu poate privi în inima altuia. Oamenii pot să-și dea cu părerea despre cineva numai pe baza faptelor, dacă cineva are credință, sau nu are. Iona 3,10 este un exemplu despre o cetate care, în măsura în care oamenii pot vedea aceasta, prin faptele ei a fost îndreptățită în ochii lui Dumnezeu.

În zilele noastre se predică o Evanghelie deplină și clară în măsura în care se accentuează că numai prin credința în Domnul nostru Isus Hristos devii mântuit. Noi putem mulțumi lui Dumnezeu pentru aceasta. Dar uneori mă tem, că adevărul nu este prezentat totdeauna clar. Trebuie să fie prezent un echilibru între credință și fapte. Uităm așa de ușor, că la noi trebuie să fie ca la Avraam: «Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită.» (Iacov 2,22) Doresc ca aceasta să fie absolut clar. Nu este așa, că noi suntem mântuiți parțial prin credință și parțial prin fapte. Nu, noi suntem mântuiți numai prin credință, prin credința în Domnul nostru Isus Hristos. Dar dacă credința adevărată este prezentă, atunci este total imposibil ca aceasta să nu fie însoțită de fapte. Faptele sunt numai rezultatul exterior al credinței launtrice. Credința ne mântuiește; faptele dau dovada că noi avem cu adevărat credință.

Cât de frumos este prezentat aceasta în istoria cetății Ninive și a împăratului ei! Cu respect zis – ar fi fost total imposibil pentru Dumnezeu să facă altceva decât să arate har față de marea cetate vinovată. Faptele ei vorbeau clar despre credința pe care ea o avea.

Fie că este vorba de un singur om, de o cetate sau de un popor – dacă acolo este o adevărată întoarcere la Dumnezeu, așa cum a fost în Ninive, atunci este imposibil ca Dumnezeu să nu arate har și să ierte pe deplin. Căci altfel El Însuși nu ar fi credincios față de Sine Însuși. «Tu ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și că Te căiești de rău.»

#### **Capitolul 4 – Iona este foarte mânios**

Am urmărit în această carte lucrarea frumoasă a Duhului lui Dumnezeu, cum El se preocupă cu oamenii, ca să-i aducă pe deplin la întoarcere la Dumnezeu. Am văzut, că corăbierii păgâni s-au întors de la idolii lor la Dumnezeul adevărat și viu. Am văzut în continuare cum profetul egoist și neascultător s-a întors de pe drumul său spre vest la Tars și a fost determinat să meargă în direcție opusă la Ninive. Am studiat pe împărat și poporul din Ninive, cum s-au întors de pe căile lor greșite și în smerenie profundă și căință au căutat pe Dumnezeul care le-a trimis pe profetul Iona.

Cele trei capitole, pe care le-am studiat până acum, sunt ca o invitație a Domnului adresată nouă, să ne bucurăm împreună cu El: „Bucură-te împreună cu Mine, căci am găsit ce era pierdut” (Luca 15,6.9). Dacă inimile noastre sunt cu adevărat armonizate cu bucuria cerului,

atunci nu vom putea altfel: ne vom bucura nespuse de mult, când vedem, că așa de mulți păcătoși se căiesc.

Urmează apoi capitolul patru. El pare să fie în total dezacord, ai impresia că locul lui nu este nicidecum aici și că ar fi un final complet greșit al acestei cărți. Dar dacă vom privi mai exact acest capitol scurt, va trebui să recunoaștem, că harul lui Dumnezeu, care luminează pretutindeni în această carte, strălucește aici aproape mai mult decât oriunde. Domnul să ne deschidă ochii, ca să-L vedem pe El Însuși, atunci când vom medita la ultimele versete ale acestei istorisiri!

Așa cum am constatat deja, capitolele, pe care le-am studiat până acum, sunt ca o strigare a Domnului Însuși, să ne bucurăm împreună cu El de păcătoșii care se căiesc. Noi am presupune, că dintre toți aceia care sunt chemați să ia parte la bucuria cerului, niciunul nu s-a bucurat așa de mult ca profetul Iona. Ar trebui de fapt să presupunem că gura lui era plină de strigăte de bucurie și limba de cântări de veselie (Psalm 126,2), atunci când a văzut harul lui Dumnezeu, care a schimbat propriile lui păcate într-o binecuvântare așa de mare, că tot echipajul corabiei s-a întors la Domnul. După aceea Domnul a onorat pe slujitorul Lui, prin aceea că, cu tot eșecul lui, l-a lăsat să devină mijlocul prin care toată cetatea Ninive s-a întors la Dumnezeu. De fapt el ar fi trebuit să fie un om vesel. Dar nu era așa.

**«Lucrul acesta n-a plăcut deloc lui Iona și s-a mâniat.»** Ce fel de stare este aceasta pentru un profet al Domnului, pentru unul care tocmai a fost instrumentul în mâna Domnului pentru o lucrare așa de mare! Pe cine s-a supărat și s-a mâniat el așa de tare? Este rău să spunem aceasta: pe Domnul Însuși. Și de ce a fost el supărat și mânios? Deoarece Domnul nu a distrus cetatea Ninive, ci a arătat har acestor păcătoși care s-au căit. Dacă a fost vreodată cineva, care să fi avut nevoie de harul Domnului, atunci acesta era Iona însuși, atunci când el era în pântecele peștelui mare. Lui i-a fost arătat acest har. Dar acum era supărat, că alți primeau ceea ce el avea așa de mare nevoie și ceea ce i s-a dat din belșug.

Aceasta ne amintește de fiul mai mare din evanghelia după Luca 15: «Dar el s-a mâniat și nu voia să intre în casă.» Mânios, pe cine? Pe tatăl său s-a mâniat. Și de ce? Deoarece tatăl a reprimat pe fratele care s-a căit și nu a spus nici un cuvânt despre păcatele acestuia; deoarece el a arătat har în loc de judecată. Astfel fratele mai mare s-a mâniat și nu a vrut să intre în casă. Probabil el a crezut că în felul acesta va putea jigni pe fratele lui. Dar în realitate era tatăl său care a fost jignit prin aceasta.

Nu vedem noi în acești doi oameni tabloul nostru propriu? Cine nu a trăit deja, că un frate s-a supărat și nu a vrut să intre la ora de adunare din cauza unei chestiuni, pe care el nu a considerat-o bună! Probabil el a crezut, că prin aceasta va putea demonstra, că el este foarte supărat și foarte mânios pe un anumit frate. Dar în realitate jignirea era îndreptată spre Domnul lui. Căci cine este punctul central, atunci când noi ne strângem? Din pricina cui participăm noi la serviciile divine? Sunt frații noștri, sau este Domnul?

Întreaga scenă din Iona 4 este așa de tristă și neobișnuită – și totuși, dacă privim în inimile noastre proprii, atunci știm foarte bine, că acest capitol 4 este foarte apropiat de viață. Iona simțea că prestigiul lui de profet dispăruse. El a prorocit, că în patruzeci de zile Ninive va fi răsturnată, și acum Dumnezeu s-a căit de răul pe care Se hotărâse să li-l facă și nu l-a făcut. Avertismentul lui Iona nu s-a dovedit a fi adevărat. Cât de des nu am fost posomorâți, ne-am supărat și am devenit mânioși, ca și Iona, cu privire la ceva, pe care Dumnezeu Însuși l-a permis să vină în viața noastră, dar despre care noi simțeam că lezează prestigiul nostru! Dacă

mă uit la mine însumi și nu la Dumnezeu, atunci voi deveni foarte mare și important în ochii mei.

Să ascultăm rugăciunea lui Iona, și să numărăm de câte ori vorbește despre sine însuși! **«S-a rugat Domnului și a zis: „Ah! Doamne, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur, fugind la Tarsis. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și că Te căiești de rău! Acum, Doamne, Te rog ia-mi viața, căci mai bine este pentru mine să mor decât să trăiesc”!»** De zece ori vorbește Iona aici despre sine însuși. Cât de mult ne amintește aceasta iarăși de fratele mai mare din Luca 15: «Iată, eu îți slujesc ca un rob de atâția ani și niciodată nu ți-am călcat vreo poruncă; și mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied ca să mă înveselesc cu prietenii mei.» Amândoi au același lucru înaintea ochilor: pe sine însuși, eul demn de urât – eul, care la scriitor, la cititor și la Iona rămâne totdeauna același.

S-ar putea crede, că o astfel de experiență ca aceasta, pe care a avut-o Iona puțin mai înainte, a înlăturat natura veche a profetului, da, ar fi distrus-o (așa cum încearcă unii să ne convingă). Din păcate ea era în Iona tot așa de tare, cum a fost dintotdeauna. Ea se manifestă printr-o erupție de proastă dispoziție, așa cum noi, tu și eu, cu siguranță am constat-o la noi înșine. Aceasta ne spune cu toată puterea și autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, că învățătura cu privire la distrugerea naturii vechi, învățătura despre lipsa de păcat nu este altceva decât un mit, o minciună a diavolului, ca să înșele pe oameni. Dacă a fost vreodată un om care să fi trăit experiența, că „Iona” cel vechi a murit și acum trăiește numai „Iona” cel nou, atunci acesta este profetul nostru. Însă capitolul 4 ne lasă să vedem, că și vechiul Iona era acum tot așa de viu, cum a fost dintotdeauna. Dacă suntem sinceri, trebuie să recunoaștem că același lucru este adevărat și cu privire la noi. Iona este o mărturie puternică despre adevărul cuvântului: «Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi» (1 Ioan 1,8).

«Lucrul acesta n-a plăcut deloc lui Iona și s-a mâniat. S-a rugat Domnului...». Supărarea și mânia nu sunt un început foarte bun pentru rugăciune, și probabil nu trebuie să ne mirăm când auzim ce se roagă. Cu toate că Iona și-a îndreptat cuvintele spre Dumnezeu, este foarte evident că în această rugăciune el a privit numai la sine; și el avea plăcere să aducă jigniri. Ne amintim, că aceasta nu era prima rugăciune a lui Iona, pe care noi o auzim. Cât de cu totul altfel este aceasta decât aceea pe care el a înălțat-o spre Dumnezeu din pânțele peștelui mare! Acolo ochii lui erau îndreptați spre muntele sfânt al lui Dumnezeu; nu mai privea la sine însuși, ci la Dumnezeu. Acum nu mai privea la Dumnezeu, ci la sine însuși. Este posibil ca și noi să ne fi rugat având o asemenea stare sufletească. Probabil ne-am dus la Dumnezeu, ca să ne plângem sau să acuzăm, în loc să cerem. Este posibil să privim la noi înșine sau la frații din jurul nostru, în loc să ne ridicăm ochii spre cer, așa cum a făcut Domnul nostru, atunci când S-a rugat (Ioan 17,1). Ceea ce noi vedem în jurul nostru, aproape cu siguranță ne va supăra și ne va mânia.

Să ne îndreptăm atenția spre rugăciunea lui Iona! Numai harul putea să numească aceasta rugăciune. Vom vedea, că numai puțin din aceasta se potrivește unei adevărate rugăciuni. Iona începe: «Ah, Doamne, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea?» Aceasta este o întrebare, și nu o rugăciune – în afară de aceasta, este o întrebare, pe care el o adresează Domnului, ca să se îndreptățească tocmai cu privire la acel păcat care a adus asupra lui o disciplinare așa de îngrozitoare. Noi am presupus însă, că el s-a căit cu adevărat din cauza acestui păcat! Și acum aceste exprimări: cuvintele mele, țara mea! Nu recunoaștem în

acestea mândria lui Iona cu privire la sine însuși și la o anumită țară? Suntem noi cumva mai buni? Cine dintre noi nu vorbește cu mare plăcere despre sine însuși, repetă ce ar fi „vorbia mea”, povestește, „ce am zis eu”, și dovedește, că „eu am avut tocmai dreptate”. În locul lui Iona toate acestea ar fi putut fi spuse de unul din noi; numai că în acest caz probabil nu l-am judeca așa de aspru pe vorbitor. În afară de aceasta Iona a uitat complet, că țara, despre care el vorbea, era dintotdeauna țara lui Dumnezeu, și nu a lui. Domnul a spus clar în privința aceasta: «Țara Mea» (Levitic 25,23).

Ce a spus Iona în „țara mea”? Din ce cauză și-a propus să fugă la Tarsis? El însuși ne-o spune: «Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate și că Te căiești de rău!» Ce însușiri minunate, și cât este de adevărat ce spune! Da, Iona cunoștea cu adevărat pe Dumnezeul său. Să ne amintim, că și un altul putea spune: «M-am temut de tine, fiindcă ești un om aspru» (Luca 19,21). Cât de puțin cunoștea acest slujitor pe stăpânul său! Iona era un adevărat slujitor al Domnului, și el cunoștea realmente ființa Stăpânului său. Aceasta o cunoștea înainte ca el să plece pe drumul spre Tarsis. Ești înclinat să presupui, că Iona a avut deja experiențe personale cu harul lui Dumnezeu înainte ca el să aibă parte de ele în mod așa de deosebit ca în pântecul peștelui mare. Natura neascultătoare, rebelă și încăpățânată a profetului s-a dovedit probabil deja înainte de experiențele despre care ne relatează această carte mică, și profetul a cunoscut deja cu adevărat mai înainte pe Domnul său. Este bine dacă noi Îl cunoaștem în felul acesta pe Domnul nostru. Aceasta ne dă încredere în El și ne readuce înapoi la El, când suntem în rușine și suferință. Tocmai această cunoaștere a Domnului său l-a adus pe Petru înapoi la El. Niciodată noi nu vom fi dezamăgiți de El, dacă revenim la El și ne bazuim pe ceea ce este El, pe trăsăturile Lui de caracter – oricât de mare este păcatul și eșecul. Să ne gândim încă o dată la aceste cinci trăsături de caracter, pe care Iona le numește, și să le întipărim adânc în mintea noastră!

«Un Dumnezeu milos  
și plin de îndurare,  
îndelung răbdător  
și bogat în bunătate  
și că Te căiești de rău.»

Și acest Dumnezeu este Dumnezeul nostru, totdeauna și în veac (compară cu Psalm 48,14).

Ne mirăm, că Iona dorea să fugă din prezența unui astfel de Dumnezeu, în loc să se bucure în strălucirea dragostei Sale și a harului Său. De ce să poată el dori, să plece de la El? Se pare, că el știa foarte bine, că Domnul, dacă cetatea vinovată se va căi, se va căi și El de răul pe care voia să i-l facă și nu-l va face. Pe de altă parte, nu se va dovedi a fi adevărat ceea ce Iona a spus cu privire la distrugerea cetății și prestigiul lui Iona ca profet va fi lezat. Și în cele din urmă, se poate foarte bine ca Iona să fi privit peste ani în viitor, și a văzut, că în nu prea mare îndepărtare în timp „țara mea” va fi pustiită tocmai de cetatea pe care el acum o dorea cu atâta plăcere să fie distrusă. Acestea sunt două motive, care ni se potrivesc foarte mult: atât pierderea prestigiului cât și pierderea patriei au o importanță mare aproape pentru fiecare dintre noi și ne vor face să facem lucruri rele.

Vedem astfel că mânia lui Iona își avea cauza în harul nespus de mare al lui Dumnezeu. El s-a supărat, că Dumnezeu nu a exercitat pedeapsa îngrozitoare asupra unei națiuni, pe care Iona o privea ca rivală și pe care cu plăcere ar fi știut-o nimicită. Cred că cei mai mulți dintre noi, dacă suntem sinceri, știu foarte bine, că noi în inima noastră am avut aceleași gânduri cu



privire la popoare, pe care le-am privit ca rivale ale poporului nostru, și că noi am fost vinovați în același fel.

Este bine să mai facem o remarcă cu privire la ceea ce spune Iona despre Dumnezeu: «Te căiești de rău». Am constatat deja, că la om căința, respectiv pocăința înseamnă „să gândești din nou” sau „schimbarea felului de a gândi” sau „schimbarea gândirii”. Într-un alt loc din Scriptură (1 Samuel 15,29) citim: «Cel ce este nădejdea lui Israel nu minte și nu Se căiește, căci nu este un Om ca să-I pară rău.» Aici nu este vorba de schimbarea gândirii la Dumnezeu, ci de o acțiune schimbată, care este provocată prin schimbarea gândirii din partea omului. Dumnezeu trimite omului avertismente, pentru ca el să-și schimbe gândirea, să se căiască, așa fel ca Dumnezeu să schimbe acțiunea Sa și în loc de judecată să poată da har; gândurile Sale au fost totdeauna gânduri de har. «Tu ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare». Dar păcatul omului trebuie să aducă asupra lui judecata dreaptă a lui Dumnezeu, și aceasta, cu toate că Dumnezeu este încet la mânie. Este numai o cale, pe care se poate scăpa de la această judecată, și aceasta este căința din partea omului păcătos. Cu acest țel, Dumnezeu trimite avertismente la fiecare om și la popoare. Dacă ei ascultă și se căiesc, atunci Dumnezeu poate acționa așa fel, după cum dorește inima Sa, ca să dea har. Dar dacă omul nu vrea să se căiască, atunci nu este o altă cale – judecata îl va ajunge.

Să privim mai departe rugăciunea lui Iona! El continuă: «Acum, Doamne, Te rog ia-mi viața, căci mai bine este pentru mine să mor decât să trăiesc!» Singura rugămintă în rugăciunea lui Iona este aceea de a muri. Și de ce? Deoarece el nu a putut merge pe drumul lui propriu. Egoismul și dezamăgirea l-a făcut să renunțe la poziția lui plină de onoare ca profet și slujitor al Domnului său și chiar să fie un martor al Lui într-o țară străină. Din toate neplăcerile lui voia să fugă în moarte. Aceasta era foarte greșit și foarte laș. Dar tot așa gândim și noi. Când totul merge strâmb și nu putem merge pe drumul pe care dorim cu plăcere să mergem, când suntem dezamăgiți și descurajați, atunci suspinăm și sperăm că Domnul va veni în curând să ne ia la Sine în cer. Scriitorul trebuie să recunoască, că el a făcut deja exact ca Iona, și probabil cititorul este cu puțin mai bun. Căci cum ne lovește sabia Duhului, dacă noi permitem! Ea este cu adevărat un judecător al gândurilor și intențiilor inimii (compară cu Evrei 4,12).

Iona nu este singurul profet al Domnului, care într-un moment de dezamăgire s-a rugat să poată muri. Așa cum ne amintim, Ilie s-a rugat: «Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât părinții mei.» (1 Împărați 19,4) Cu siguranță și noi am avut gânduri asemănătoare, când am fost deosebit de dezamăgiți cu privire la noi înșine. Cât de cu totul ar fi, dacă toată speranța noastră ar fi îndreptată spre Domnul și noi am fi învățat cu adevărat, că în mine, aceasta este în carnea mea, nu locuiește nimic bun (compară cu Romani 7,18).

Cât de îndurător este Domnul, indiferent dacă este vorba de Iona, de Ilie sau de noi! El ar fi putut face reproșuri severe lui Iona, din cauza unei astfel de rugăciuni, sau pentru că el a venit plin de supărare și mânie în prezența Sa. Însă câtă îndurare dovedește replica Sa! Ea constă dintr-o altă întrebare: «Bine faci tu că te mâinii?» Și cu câtă bunătate răspunde Domnul și la rugăciunea lui Ilie! În acest caz El nu a spus absolut nimic; în locul unui răspuns prin cuvinte El a dat robului Său un somn de întărire sub un ienupăr, după aceea la hrănit cu o turtă coaptă pe niște pietre încălzite (era această turtă coaptă de Acela care în Ioan 21 a pregătit pâinea și peștii pe un foc de cărbuni?), și l-a înviorat cu un urciur de apă. Dumnezeu nu a împlinit niciodată rugăciunea tocmai citată a lui Ilie. În loc să-i ia viața și să-l lase să moară, așa cum el și-a dorit, Domnul l-a luat acasă în propriul Său car de foc, fără să trebuiască ca el să treacă

prin moarte. Și cât de prietenește și îndurător ne-a răspuns deja și nouă Domnul, când am fost dezamăgiți și descurajați, prin aceea că ne-a dat ceva mai bun decât noi am cerut sau ne-am putut imagina! În privința aceasta fiecare poate vorbi pentru sine. Dar toți împreună putem spune:

Tu îmi dai binecuvântare, / Tu ești, rămâi comoara mea.  
Cu bucurie 'mi-ieși în cale, / Odihnă are inima.  
Oriunde merg, Tu ești cu mine;  
Da, tot ce am, am doar prin Tine!

«**Și Iona a ieșit din cetate și s-a așezat la răsărit de cetate.** (Aceasta era partea cea mai îndepărtată de Israel.) **Acolo și-a făcut un umbrar și s-a așezat sub el, până va vedea ce se va întâmpla cu cetatea.**» Presupun că lucrul cel mai grav, pe care îl putem face după ce am predicat, este acesta: să ne așezăm pe cât se poate de mult mai comod, să nu facem nimic și să așteptăm rezultatele. Noi trebuie să spunem mesajul lui Dumnezeu, să lăsăm rezultatele pe seama Lui și să lucrăm în continuare într-o altă lucrare pentru același Domn.

Harul lui Dumnezeu urmărea încă pe profetul îndărătnic. «**Și Domnul Dumnezeu a făcut să crească o curcubetă, care s-a ridicat peste Iona, ca să facă umbră capului lui și să-l scoată din necaz.**» Cât de îndurător și bun este Domnul, că El face aceasta! El cunoaște ființa noastră; El știe totdeauna, că noi suntem țărână (Psalm 103). El îngrijește de ce noi avem nevoie fizic, fie odihna sau hrana pentru Ilie sau umbra pentru Iona. Să observăm că era Iehova Elohim Însuși, care a făcut să crească această curcubetă! Probabil aceasta ne spune ceva nu numai de bunătatea și amabilitatea Lui, ci și de puterea Sa. Nu era primul lucru pe care Domnul l-a făcut pentru slujitorul Lui rătăcit. El a comandat și peștele mare, a comandat să vină vântul mare, și acum comandă să crească o curcubetă. Pentru Dumnezeul nostru nu este nici o diferență, dacă sunt lucruri mari sau mici. El poate face una tot la fel de ușor cum poate face pe cealaltă. Cât de des suntem noi ispitiți să zicem în inima noastră, că aceasta sau aceea este prea mare, ca și cum ne-am așteptat ca Dumnezeu să facă aceasta pentru noi, chiar dacă probabil noi am învățat să-I încredințăm lucrurile mici. Pe de altă parte, probabil am înțeles că Dumnezeul nostru este în stare și vrea să intervină pentru noi în lucrurile mari, dar noi ne rușinăm să ne așteptăm, că Dumnezeul nostru ar putea avea interese pentru o curcubetă. Aceasta este, așa gândim noi, mult prea neînsemnată. Este foarte important pentru noi să învățăm că pentru El nu este nici o diferență în privința aceasta.

«**Iona s-a bucurat foarte mult de curcubeta aceasta.**» El nu numai **s-a bucurat**, ci **s-a bucurat foarte mult**, așa cum nu **i-a plăcut deloc** de harul lui Dumnezeu. Cât de mult ne bucurăm noi de astfel de dovezi ale harului, care slujesc comodității noastre și măresc confortul pentru noi! Confortul zilelor noastre este deseori pentru noi așa cum era curcubeta pentru Iona, și anume pricina unei bucurii mari.

«**Dar a doua zi, la răsăritul soarelui, Dumnezeu a pregătit un vierme, care a înțepat curcubeta, încât s-a uscat.**» Fie că este vorba de un pește sau de un vierme, se folosește același cuvânt: Dumnezeu le-a comandat (sau: pregătit) pe amândouă. Când noi vedem lucrurile, care au contribuit la comoditatea și la desfătarea noastră, că se ofilesc și pier, atunci vom face foarte bine să ne gândim, că este Dumnezeul nostru iubitor, Cel care Însuși a comandat viermele, care a făcut ca toate acestea să treacă. Noi putem în nenorocire la apusul

soarelui, în sărăcie și lipsă, să învățăm lucruri pe care niciodată nu le-am fi învățat în fericire, comoditate și lux.

Trebuia să vină necaz și mai mare. O curcubetă uscată și soarele tropical erau destul de grave. Dar acum Dumnezeu a pregătit să vină și alte lucruri: **«Când a răsărit soarele, Dumnezeu a pregătit un vânt înăbușitor de la răsărit și soarele a bătut peste capul lui Iona, încât el a leșinat.»** Dumnezeu a trimis vântul mare pe mare, dar acest vânt de răsărit înăbușitor a fost trimis categoric de mâna lui Dumnezeu Însuși, ca să învețe ceva pe Iona, pe care probabil altfel niciodată nu l-ar fi învățat. Tăria și înăbușeala acestui vânt au fost cântărite și măsurate de mâna lui Dumnezeu. Și noi putem învăța ceva de aici, că unele lucruri, pe care noi le numim nenorocire, au fost trimise în mod special de mâna lui Dumnezeu pentru noi. Așa cum vedem în cazul lui Iov, se poate ca și satan să trimită necaz, nenorocire și mânie și că și satan poate provoca un vânt puternic (Iov 1,9); însă noi putem, fie că este vorba de Iov sau de noi înșine, lua toate aceste lucruri din mâna lui Dumnezeu. Noi avem voie să ne amintim totdeauna, că este adevărat, că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu (Romani 8,28). De asemenea este valabil ce spune în 2 Corinteni 4,15: «Toate lucrurile sunt spre folosul vostru», și noi avem voie să spunem totdeauna, că totul este de la Dumnezeu (2 Corinteni 5,18). Așa a mărturisit Iona însuși, că Dumnezeu era Cel care a adus ambele, atât viermele cât și vântul înăbușitor de la răsărit, și noi avem voie să credem, că a venit timpul când el să ia totul din mâna iubitoare a lui Dumnezeu și să-I mulțumească pentru aceasta.

Probabil este de folos să privim încă o dată cum este descrisă activitatea lui Dumnezeu în această carte mică:

«Cuvântul Domnului a venit la Iona» (Iona 1,1).

«Dar Domnul a făcut să sufle pe mare un vânt puternic» (Iona 1,4).

«Și Domnul pregătise un pește mare» (Iona 1,17).

«Și Domnul a poruncit peștelui și peștele a vărsat pe Iona pe uscat» (Iona 2,10).

«Și cuvântul Domnului a venit a doua oară la Iona» (Iona 3,1).

«Dumnezeu (Elohim) a văzut ce făceau ei» (Iona 3,10).

«Dumnezeu (Elohim) S-a căit de răul pe care Se hotărâse să li-l facă» (Iona 3,10).

«Și Domnul a răspuns: „Bine faci tu că te mâinii?”» (Iona 4,4).

«Și Domnul Dumnezeu (Iehova Elohim) a făcut să crească o curcubetă» (Iona 4,6).

«Dumnezeu (Elohim) a pregătit un vierme» (Iona 4,7).

«Dumnezeu (Elohim) a pregătit un vânt înăbușitor de la răsărit» (Iona 4,8).

«Și Dumnezeu (Elohim) a zis lui Iona: „Bine faci tu că te mâinii din cauza curcubetei?”» (Iona 4,9)

«Domnul i-a zis: „Ție îți este milă de curcubeta aceasta?”» (Iona 4,10).

Nu putem încheia secțiunea, în care este vorba despre ce a pregătit Dumnezeu pentru Iona, fără să amintim de un loc, pe care Domnul Însuși l-a pregătit și unde fără îndoială și Iona va fi. Domnul Isus a spus: «În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus, căci Eu mă duc să vă pregătesc un loc.» (Ioan 14,2) Când vom fi în casa Tatălui și vom privi înapoi la drumul nostru aici prin pustie, atunci vom vedea că unele lucruri și unele împrejurări au fost pregătite special de Domnul pentru noi. Presupun că atunci lui Iona nu i-a fost clar, că peștele mare și curcubeta și viermele și vântul înăbușitor de la răsărit, fiecare la timpul lui, au fost pregătite extra pentru el. Cu siguranță s-a gândit că toate s-au petrecut la întâmplare.

Presupunem că Iona însuși a scris această carte mică, care îi poartă numele. Nu ar fi fost felul de a fi al Stăpânului lui Iona să permită unui alt slujitor să prezinte așa de deschis greșelile și eșecul unui slujitor al Său. Dacă presupunerea noastră este adevărată, vedem cât de mult a învățat Iona înainte de sfârșitul vieții lui, să ia toate aceste lucruri din mâna lui Dumnezeu. Și ce mulțumire trebuie să se fi ridicat din inima lui pentru grija plină de dragoste a Dumnezeului său! Cine altcineva s-ar osteni, să pregătească extra un vierme pentru el, ca să-l învețe ceva așa de necesar? Gândesc, că și inimile noastre la sfârșitul călătoriei noastre pe pământ, când vom fi ajuns la locul pe care l-a pregătit Domnul pentru noi, vom fi pline de mulțumire, nu numai pentru locul însuși, ci și pentru grija Lui plină de dragoste pe drumul nostru; pentru viermi sau pentru ceea ce noi acum numim accidente, și tot așa și pentru curcubete sau pentru ce noi denumim acum binecuvântări. Ambele sunt pregătite expres pentru noi. Atunci vom fi capabili să spunem: ne-a condus cu priceperea mâinilor Lui (compară cu Psalmul 78,72). Cu admirație și mulțumire vom recunoaște lucrurile pe care aceste mâini pricepute le pregătesc pentru noi și ne fac parte de ele.

Vântul înăbușitor de răsărit a fost finalul lui Iona; el a devenit epuizat și a leșinat. Nu era prima dată când Iona se sfârșea. În pântecul peștelui, sufletul lui Iona se sfârșea, spune el (capitolul 2,7). Atunci și-a adus aminte de Domnul. Așa este deseori și cu noi. Cât timp avem puterea proprie, pe care ne putem sprijini, nu ne amintim de Domnul. Dar când ne-am pierdut puterea, când suntem lipsiți de ajutor și speranță, când suntem istoviți – atunci, în deznădejdea noastră ne amintim de Domnul. Strămtorarea omului oferă prilej lui Dumnezeu. Domnul a văzut și mai înainte pe robul Său istovit, l-a auzit și l-a eliberat. Ce s-a întâmplat de data aceasta? Și-a amintit Iona din nou de Domnul? Da, și de data aceasta s-a îndreptat spre Domnul și s-a rugat; dar de data aceasta nu s-a rugat cu ochii îndreptați spre Templul Lui cel sfânt și nu era gata și dispus să se plece cu căință profundă înaintea Lui și să facă voia Lui. Este grav, foarte grav să trebuiască să spunem, că Iona încă nu a învățat aceasta aici. Sărman, obosit, dezamăgit, epuizat Iona! El se chinuia încă în încăpățânarea lui. Iarăși s-a rugat să moară, spunând: **«Mai bine să mor decât să trăiesc!»**

Evident nici îmbărbătarea grijulie, nici atenția plină de dragoste și nici învățătura serioasă prin vierme și vânt nu au avut nici un efect asupra profetului încăpățânat și îndărătnic. Era aceeași rugămintă, ca și mai înainte, pe care el în supărarea lui a exprimat-o din nou. În mod remarcabil de data aceasta se spune că Dumnezeu (și nu ca mai înainte: Domnul) a zis lui Iona: **«Bine faci tu că te mânii din cauza curcubetei?»** Se are impresia că permanenta proastă dispoziție a îndepărtat intimitatea pe care o exprimă numele legământului „Domnul” (Iehova). Dumnezeu vorbește acum cu el pe aceeași bază, cu care El S-a ocupat de locuitorii păgâni din Ninive. Dumnezeu (nu: Domnul) a văzut faptele lor, și Dumnezeu S-a căit. Este serios, să ne gândim că, dacă noi insistăm să rămânem pe drumul nostru și nu luăm în seamă eforturile pline de dragoste ale Duhului Sfânt, nu numai intimitatea părtășiei se pierde. În afară de aceasta, Dumnezeu trebuie să se ocupe atunci cu noi pe un alt nivel decât acela pe care un copil iubit aude glasul tatălui său.

Întrebarea lui Dumnezeu este aproape aceeași ca aceea pe care El a pus-o cândva lui Iona. Atunci Iona era liniștit. Încăpățânarea și proasta dispoziție însă l-au făcut să devină îndrăzneț și acum are curajul să răspundă lui Dumnezeu. El zice: **«Fac bine că mă mânii, până la moarte!»** Om nebun! Dumnezeu în harul Său nu a ascultat de cuvântul lui, nu a răspuns la această rugăciune necugetată. Dimpotrivă, El explică ce ar fi trebuit să-l învețe curcubeta, viermele și vântul (care până atunci au rămas neobservate), și în mod impresionant S-a

coborât, ca față de una din creaturile Sale să justifice căile Sale de har cu cetatea vinovată Ninive. Cu greu s-ar putea găsi o ilustrare mai strălucitoare pentru ceea ce a spus Iona, ca să caracterizeze pe Dumnezeu, decât aceea pe care o oferă ultimele două versete ale cărții noastre. Avraam și Moise au avut curajul să se judece cu Domnul (Geneza 18, Exod 32, Numeri 16). Dar cât de cu totul altfel a fost atitudinea lor! Domnul Însuși invită pe păcătos să se judece cu El (Isaia 1,18), dar această judecare este altfel decât aceea a lui Iona cu Creatorul său. Noi am spune, că Iona a meritat să fie aspru pedepsit. Dacă am avea un copil neascultător, încăpățânat, care insistă la proasta lui dispoziție și la încăpățânarea lui, atunci probabil i-am da o porție de bătaie și vom considera că a meritat-o din plin. Dar harul uimitor al lui Dumnezeu are în continuare răbdare cu sârmanul slujitor rătăcitor, și noi vrem să credem că acest har va avea parte de biruință.

Domnul avea ultimul cuvânt, așa cum de fapt I se cuvine. Dar să ascultăm aceste ultime cuvinte: **«Ție îți este milă de curcubeta aceasta, pentru care n-ai muncit și pe care nu tu ai făcut-o să crească, ci într-o noapte s-a născut și într-o noapte a pierit. Și Mie să nu-Mi fie milă de Ninive, cetatea cea mare, în care se află mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor, și de asemenea o mulțime de vite?»** Ce tablou este pus aici înaintea noastră: Iona se bucură cu bucurie mare de curcubetă, deoarece ea i-a mărit confortul, este însă total neștiutor de bucuria din cer pentru o întreagă cetate, care s-a căit. Iona este chiar foarte supărat și mânios, că Ninive s-a comportat în felul acesta și de aceea a fost cruțată de la distrugere. Iona s-a preocupat mult mai intensiv cu soarta curcubetei decât cu probabil un milion sau mai mult de suflete nemuritoare, care tocmai s-au întors la Dumnezeu viu și adevărat. Ce învățătură pentru noi astăzi! La câți dintre noi nu se potrivește aceasta, că noi ne preocupăm mult mai mult cu curcubetele noastre, cu florile și cu casele noastre, cu lucrul nostru, cu autoturismul nostru, cu radioul nostru, decât cu milioanele de suflete nemuritoare din jurul nostru, care sunt gata să piară! Cât de mulți dintre noi se bucură „cu bucurie mare” de ceva care îi mărește puțin confortul, comoditatea, luxul, dar suntem total neștiutori și dezinteresați cu privire la faptul că în cer este o bucurie nespuse de mare pentru un păcătos, care se căiește. Noi suntem foarte supărați și foarte mânioși, dacă are loc ceva, care schimbă drumul vieții noastre. Păgânii în orbirea lor pot să se plece înaintea lemnului și pietrei – ne preocupăm de tot felul de lucruri, sub premisa că viermii nu vin în curcubetele noastre și vântul înăbușitor de răsărit nu ne împovărează sau distruge recoltele noastre. Așa este inima omului. Așa este inima ta, și așa este inima mea. Eul ocupă totdeauna primul loc, până când Domnul ne-a învățat să ne ridicăm ochii și să privim la Isus.

Domnul nu a reproșat lui Iona, că el a compătimit curcubeta. În aceasta nu era nimic greșit. Greșeala consta în faptul că el avea mai multă grijă, mai multe gânduri, mai multă compasiune pentru o curcubetă, care într-o noapte a crescut și într-o noapte a pierit, decât pentru multe mii de suflete care pier, mor în marea cetate. Nu la întâmplare Dumnezeu folosește expresia: «într-o noapte a pierit», „a murit”. Auzim pentru a patra oară în această carte mică cuvântul „a pieri” sau „a muri”. Cu siguranță și aici răsună în amintirea lui Iona acele cuvinte deznădăjduite ale aceluia căpitan, când l-a trezit pe Iona: «Scoală-te și cheamă pe Dumnezeuul tău! Poate că Dumnezeu va voi să se gândească la noi, și nu vom pieri!» Sau ar putea el să uite vreodată rugăciunea insistentă a acestor corăbieri, atunci când l-au aruncat în mare? «Doamne, Te rugăm nu ne pierde pentru viața omului acestuia și nu ne împovăra cu sânge nevinovat! Căci Tu, Doamne, ai făcut cum Ți-a plăcut.» Chiar și cuvintele chinuitoare ale oamenilor din Ninive trebuie să fi răsunat în urechile lui: «Cine știe dacă Dumnezeu nu Se

va întoarce și nu Se va căi și dacă nu-Și va opri mânia Lui aprinsă, ca să nu pierim!» Toți acești oameni nu au pierit. Dumnezeu știa, că ei au mai multă valoare decât multe curcubete, și El a găsit o cale, ca ei să nu se piardă. El voia ca acea curcubetă, care într-o noapte a crescut, într-o noapte a pierit, să învețe pe slujitorul Lui, ceea ce el avea nevoie așa stringentă să învețe. Dar din păcate slujitorul acesta a fost cu totul altfel decât Domnul lui. Lui i-ar fi părut bine, dacă toți acești oameni ar fi pierit și numai o curcubetă ar fi fost salvată.

Dumnezeu a spus deci: «Ție îți este milă de curcubeta aceasta, pentru care n-ai muncit și pe care nu tu ai făcut-o să crească.» Aceasta ne lasă să recunoaștem ceva din grija lui Dumnezeu, nu numai pentru curcubetă, ci și pentru multele mii din Ninive. Fiecare viață în parte din marea cetate era prețioasă în ochii lui Dumnezeu. Fiecare era lucrarea mâinii lui Dumnezeu, El s-a îngrijit de fiecare, El a crescut pe fiecare. Aceasta era valabil nu numai pentru bărbații și femeile în vârstă, ci și pentru copilașii și animalele, pe care Dumnezeu îi amintește expres în aceste versete. Ce învățătură este aceasta pentru noi, când vedem pe oamenii mulți, care sunt fără Dumnezeu în lume! Dumnezeu caută plin de dragoste să-i câștige pe fiecare dintre ei, deoarece El a îngrijit de fiecare și l-a făcut să crească. Este cu adevărat mâna Lui, care zi de zi i-a hrănit cu pâinea zilnică, cu toate că ei niciodată nu au învățat să-L recunoască ca Tată. Domnul să ne ajute, să-i vedem așa cum îi vede El, și să-i iubim cu o parte foarte mică a dragostei minunate, care se arată așa de clar în cunoscutele cuvinte: «Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu.»

Cu privire la aceste gânduri ale lui Dumnezeu și la dragostea Sa, se pare că Iona a fost total neștiutor și indiferent. Dar se poate presupune, că în cele din urmă ochii lui Iona s-au deschis și el a învățat această învățătură minunată despre harul și dragostea lui Dumnezeu și despre lipsa lui de vrednicie. Cu siguranță existența acestei cărți mici și în mod deosebit a ultimului capitol, sunt o mărturie despre această realitate.

Domnul a putut spune ucenicilor Săi (cu toate că aceasta era așa de evident, că ei toți ar fi trebuit să știe): «Voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii». Aici Iona a atribuit mai multă valoare unei curcubetă decât unei cetăți, care era așa de mare, că o sută douăzeci de mii de copilași și o mulțime de animale erau în ea. Să observăm, că Domnul a numărat copilașii! El îi cunoștea pe fiecare din ei.

Chiar dacă multe din cele spuse nu s-ar potrivi pentru noi, atunci am putea fi înclinați să disprețuim profund pe Iona. Dar dacă suntem sinceri și cântărim cât de mult dăm pentru confortul nostru, pentru comoditatea noastră, pentru luxul nostru, și apoi comparăm aceasta cu cât de mult ne angajăm pentru mântuirea oamenilor, atunci vom observa probabil, că noi, ca și Iona, în realitate ținem mult mai mult la curcubetele noastre decât la oamenii care pier. Unii dintre noi merg chiar mai departe: în anumite situații sunt foarte supărați și mânioși pe aceia care îngrijesc de sufletele oamenilor.

Este ceva foarte impresionant în aceste ultime cuvinte: «... o mulțime de vite». Cu toate că animalele nu au fost numărate, așa cum au fost numărați copilașii, și ele au purtat saci ca și oamenii, și Dumnezeu a văzut aceasta. Dumnezeu, care nu lasă să cadă o vrabie pe pământ fără voia Sa, ne arată aici grija Sa plină de dragoste pentru animalele care ar fi pierit împreună cu posesorii lor vinovați. Este un adevăr mare, că tot ce aparține unui om, stă sub stăpânirea unui stăpân nou, dacă acesta este mântuit. Faraon a vrut ca izraeliții să lase animalele lor în Egipt, atunci când aceștia au plecat din țară, dar răspunsul a fost: «să nu rămână o unghie din ele» (Exod 10,26). Au și animalele tale parte de mântuirea ta? Afacerile tale și contul tău la bancă, poartă ele inscripția „mântuit”? Copilașii, care nu știu să deosebească dreapta de

stânga, merg ei împreună cu tine pe calea îngustă? Ei toți au fost salvați, când împăratul din Ninive și poporul s-au întors la Dumnezeu și s-au căit. Dacă copilașii și animalele nu sunt incluse, atunci ceva este greșit.

Dacă suntem sinceri, atunci mica carte Iona lovește tare pe mulți dintre noi. Dar ce mângâiere ne poate aduce atunci când ne gândim că Dumnezeul lui Iona este și Dumnezeul nostru! Noi trebuie să mărturisim că aceeași răbdare și același har, care l-au însoțit pe Iona de la început și până la sfârșit, ne însoțește și pe noi de la început, și de fapt noi nu înțelegem, că ele ne vor însoți până la sfârșit. Domnul nostru să ne elibereze de neascultarea noastră, de îndărătnicia noastră, încăpățânarea noastră și de capriciile noastre! El să ne formeze să devenim asemenea Lui și El să ne facă să avem o imagine reală a valorilor efective atât a curcubetelor cât și a sufletelor oamenilor. El să facă din noi vase sfințite și folositoare în mâna Stăpânului!

Vrem să încheiem cartea Iona cu gândurile unui alt comentator: „Este totuși frumos să vedem, cum la sfârșit Iona se alătură glasului lui Dumnezeu. Aceasta se arată prin însăși existența acestei cărți. Duhul îl folosește ca să arate pe de o parte ce este din fire în inima omului, care de fapt este vasul mărturiei lui Dumnezeu, dar și, pe de altă parte (ca și contrast la comportarea profetului, care însă mărturisește sincer toate greșelile lui) să arate bunătatea lui Dumnezeu. Iona nu a putut să se ridice la înălțimea acestei bunătăți, și el nu s-a putut subordona ei.” (J. N. Darby, Studii asupra Cuvântului lui Dumnezeu, Volumul 3).

Doamne, dă scriitorului acestei cărți și cititorului ei mai mult din capacitatea de învățare a lui Iona!